

FARNÍ INFORMÁTOR

SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ – 25. PROSINCE 2005

Dnes se nám narodil Spasitel, Kristus Pán!

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, s Marii, Josefem, pastýři a Mágy, se i my pokloňme Spasiteli, který se pro naši spásu stal jedním z nás. Jeho, věčného Boha a pravého člověka, prosme:

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

- Za Církev, aby rozjímáním nad velkými událostmi dějin spásy, dokázala stále novým způsobem přinášet jejich poselství.
- Za lidi všech civilizací a náboženství, aby jim zazářilo světlo, kterým je Kristus Pán.
- Za mír v zemi, která v plnosti času prožila tajemství Vtělení Božího Syna.
- Za tuto zemi, která se před dvěma tisíciletími stala chrámem tvé přítomnosti, aby nad ní stále zářilo světlo Betléma.
- Za ty, kdo nesou odpovědnost za smýšlení národů, aby měli úctu k lidskému životu a chránili jej jako Boží dar.
- Za naše farní společenství, aby pokojnou a láskyplnou atmosféru vánočních svátků prožívalo s pozorností k těm, kdo jsou hmotně i citově chudí.
- Za věrné zemřelé, ať temnoty jejich smrti prozáří jas betlémské noci, v níž se nám narodil Spasitel, Kristus Pán.

K: Otče, dej nám účast na božském životě tvého Syna, který se nám stal ve všem podobný, a nyní s Tebou žije a kraluje na věky věků.

L: Amen.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 24. prosince 2005 – 1. ledna 2006

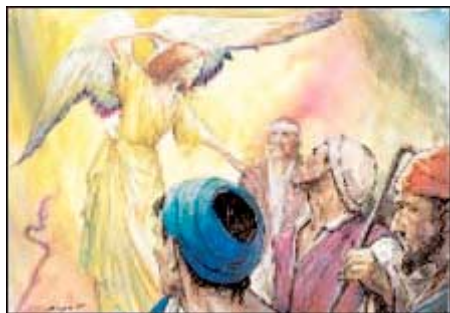
DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
SOBOTA 24. prosince	VIGÍLIE SLAVNOSTI NAROZENÍ PÁNĚ PŮLNOČNÍ MŠE SVATÁ	DRYSICE 22.00	za + Františka ZAKOPALA, manželku a děti
		PUSTIMĚŘ 24.00	za + Josefa VLČE a tři bratry
NEDĚLE 25. prosince	SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ 12.00: „URBI ET ORBI“ /ČT I/ POŽEHNÁNÍ SVATÉHO OTCE	PODIVICE 7.30	za + Annu LANGEROVOU
		DRYSICE 9.00	za + P. Jana ZAKOPALA a P. Josefa HRAZDILA
		PUSTIMĚŘ 10.30	za + Rudolfa POSPÍŠILA, rodiče a dva bratry
PONDĚLÍ 26. prosince	SVÁTEK SV. ŠTĚPÁN PRVOMUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 8.00	za +r. ŠKOLAŘOVU, LUSKO- VU, ADAMCOVU a živou rod.
		DRYSICE 9.30	za + P. Jana ZAKOPALA a sourozence
		PODIVICE 11.00	za + Theodora MARÁKA a Boží pomoc pro živou rodinu
ÚTERÝ 27. prosince	SVÁTEK SV. JAN, APOŠTOL A EVANGELISTA		
STŘEDA 28. prosince	SVÁTEK SV. MLÁDÁTKA BETLÉMSKÁ, MUČEDNÍCI		
ČTVRTEK 29. prosince	PÁTÝ DEN V OKTÁVU NAROZENÍ PÁNĚ		
PÁTEK 30. prosince	SVÁTEK SVATÁ RODINA JEŽÍŠ, JOSEF A MARIA	DRYSICE 10.00	pohřeb: pan Ladislav KREJČÍ
		PUSTIMĚŘ 17.00	za Boží ochranu a požehnání pro rodiny ve farnosti
SOBOTA 31. prosince	SEDMÝ DEN V OKTÁVU NAROZENÍ PÁNĚ	PUSTIMĚŘ 16.00	na poděkování Pánu Bohu za uplynulý rok – TE DEUM
NEDĚLE 1. ledna 2006	SLAVNOST MATKY BOŽÍ PANNY MARIE SVĚTOVÝ DEN MÍRU PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za dar zdraví, Boží ochranu a požehnání pro farnost i obec
		DRYSICE 9.30	za +Boženu KLUDÁKOVOU, manžela a rodinu
		PODIVICE 11.00	za Boží ochranu, pomoc a požehnání pro celou rodinu

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC PROSINEC 2005

1. Aby se šířilo stále hlubší chápání důstojnosti muže a ženy podle záměru Stvořitele.
2. Aby hledání Boha a žízeň po pravdě přiváděly každého člověka na zemi k setkání s Pánem.
3. Abychom s končícím rokem patřili s vděčností na tvář Krista, který se pro člověka stává darem a spásou.

FARNÍ INFORMÁTOR, XI. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, RYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORA VIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI NAROZENÍ PÁNĚ

1. ČTENÍ – Iz 52,7-10

Jak je krásné vidět na horách nohy posla, (který přináší) radostnou zprávu, který zvěstuje pokoj, hlásá blaho a oznamuje spásu, který praví Siónu: „Bůh tvůj kraluje!“ Slyš! Tvoji strážníci pozdvihují hlas a jásají spolu, neboť vidí na vlastní oči, jak se Hospodin vrací na Sión. Radujte se a jásejte vespolek, jeruzalémské trosky, neboť se Hospodin smiloval nad svým lidem, vykoupil Jeruzalém.

Obnažil Hospodin své svaté rámě před očima všech národů a všechny končiny země užijí spásu našeho Boha!

ŽALM 98

Zpívejte Hospodinu píseň novu, – neboť učinil podivuhodné věci. – Vítězství je dílem jeho pravice, – jeho svatého ramene. Hospodin uvedl ve známost svou spásu, – před zraky pohanů zjevil svou spravedlnost. – Rozpomenul se na svou dobrotu a věrnost – Izraelovu domu. Všechny končiny země užřely – spásu našeho Boha. – Jásejte Hospodinu, všechny země, – radujte se, plesejte a hrejte! Hrejte Hospodinu na citeru, – na citeru a s doprovodem zpěvu, – za hlaholu trub a rohů, – jásejte před králem Hospodinem!

2. ČTENÍ – Žid 1,1-6

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k nám skrze svého Syna. Jeho ustanovil dědicem všeho a skrze něj také stvořil svět. On je odlesk jeho božské slávy a výrazná podoba jeho podstaty, on všechno udržuje svým mocným slovem. Když vykonal očistu od hříchů, zasedl na výsostech po pravici (Boží) velebnosti a stal se o to vznešenějším než andělé, oč je převyšuje svou důstojností, které se mu trvale dostalo. Vždyť komu z andělů kdy (Bůh) řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil“? A dále: „Já mu budu otcem a on mi bude synem“. A až bude opět uvádět svého Prvorozeného na svět, řekne: „Ať se mu klanějí všichni Boží andělé!“.

EVANGELIUM - JAN 1,1-18

Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život, a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvětluje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo, a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával svědectví a volal: „To je ten, o kterém jsem řekl: „Ten, který přijde po mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.““Všichni jsme dostali z jeho plnosti, a to milost za milostí. Neboť Zákon byl dán skrze Mojžíše, milost a pravda přišla skrze Ježíše Krista. Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Syn, který spočívá v náručí Otcově, ten o něm podal zprávu.

MARIA A CÍRKEV

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Titul „Maria – Matka církve“ se může zdát nový. Polští biskupové se na II. Vatikánském sněmu přičinili o to, aby se mu dostalo úředního potvrzení. Ale v mariologii, jak poznamenává VI. Losský, úřední církev následuje jenom to, v čem ji křesťanský lid už dávno předešel. Dá se říci, že jsou všechna mariánská dogmata typicky církevní, z víry církve.

Mariánská úcta tedy vyrostla z kořenů církve, proto na ní lid tolik lpí. Ale v tradici se stala současně Maria symbolem církve samé. Víme, že si to těžko dovedou představit ti, kdo mají na mysli jenom právní instituce, rozdělení na diecéze, vatikánské úřady. Vzpomínáme si sice, jak na mariologickém kongresu v Římě, už před vícero lety, hájil jeden nadšený jurista, že je Panna Maria patronkou kanonického práva, protože je ochránkyní církve. Potlesk byl velký, protože v nudné atmosféře kongresů každá taková perlička potěší.

Víme ovšem, že je církev v hloubce bytí něco daleko víc než jenom právní struktura. Je to lidstvo, které je pod vlivem Ducha sv. Světci jsou ti, kteří mají jeho milost. Kněží jsou ti, kteří silou Ducha sv. odpouštějí hříchy, oživují svátostmi mystické tělo Kristovo. Maria z Ducha sv. počala a zrodila Krista, dala Slovu Boha lidskou podobu. Církev dává lidskou podobu a strukturu Duchu sv.

Tuto podobnost Bohorodičky s církví vyčteme i ve známých typech mariánských obrazů. Jeden z nejstarších, připisovaný i legendárně sv. Lukáši, se jmenuje řecky *Hodigitria*,

Ukazovatelka cesty. Na levé ruce drží vtěleného Božího Syna, který žehná a pravou rukou na něj ukazuje, jakoby chtěla říci. On je cesta, pravda a život (srov. Jn 14,6). Toho typu je i obraz Panny Marie Sněžné v Římě, kterým je inspirována i velehradská Matka jednoty.

I církev má tuto funkci: ukazovat lidem Krista, který je cesta, pravda a život. Je „znamením mezi národy“. Ukazuje Ježíše svým učením, svými dokumenty, spisy. Ideální by ovšem bylo, kdyby jej ukazovala i svým životem jako Maria. Proto je Matka Boží nedostižný příklad kněžím, biskupům. Laici se ovšem nevylučují. I oni jsou církev, i oni tedy mají funkci ukazovat na Krista dětem, bližním, slovy i skutky.

Legendárního původu je také obraz, který se dodnes vyskytuje na křesťanském východě. Spojuje se se svátkem uvedení do chrámu Panny Marie. Podle apokryfních vypravování

přivedli sv. Joachim a sv. Anna Marii jako děvčátko do chrámu, aby ji tam zasvětili službě svatého místa. Nemělo to být ostatně ani daleko, protože jeruzalémská tradice ukazuje dnes kostel sv. Anny, který by měl stát na místě jejího domu, docela nedaleko od místa chrámu. V biblické souvislosti si sice nedovedeme dobře představit, co by malé děvče v chrámu dělalo. Ale ikona, která odpovídá apokryfům, má příhodnou odpověď. Maria tkala a vyšívala chrámovou oponu, která zahalovala svatostánek. Na některých obrazech zvěstování ji anděl přistihne právě při této typicky dívčí práci.

Jde ovšem o legendu. Ale staré legendy vznikaly z nutnosti vyjádřit symbolicky dogmatické pravdy. Chrámová opona zahalovala svaté místo, které si zvolil za svůj příbytek na zemi Hospodin Bůh nebeských zástupů. Origenes vysvětluje chrámovou oponu symbolicky jako Tělo Krista, které zahalovalo a přitom bylo příbytek jeho božství. Ježíšův obličej byl lidský, ale za ním se skrýval pohled Boha samého. Malé děvče Maria, která podle apokryfů tká a vyšívá chrámovou oponu, je symbol té, která má brzy nato tkát lidské tělo Božímu slovu.

Dnes pak, jak věříme, Duch Boží má svůj příbytek mezi námi. Církev je opona, která jej zahaluje. Všecko, co tu vidíme, je lidské: papež je člověk, biskupové, kněží i laici jsou lidé, lidské formy má liturgie, lidské jsou struktury právní a administrační. Ale za nimi, jako za oponou, cítíme přítomnost Ducha sv.

Jaká je tato boží přítomnost? Je pravá. Ale přesto není úplná. Kdyby byla úplná, zablýskla by v plné slávě tak, jak to bude na konci věků. Občas se setkáváme se svatými, o kterých se dá říci, že kdo se setkal s nimi, setkal se s Kristem. Ale v denním životě jsme daleko od ideálu. Duch sv. působí, když kněz na oltáři proměňuje chleba a víno v tělo a krev Páně. Ale není vždycky z Ducha sv. to, co kněz v denním životě mluví a jak jedná. Děti mají poslouchat rodiče a vidět v nich obraz Boha samého. Vtipně však prohodil rozumný dospělý syn, který vedl opilého otce domů: „To si, Pane Bože, ten svůj obraz dáváš někdy nepovedeně malovat“. Tato žertovná poznámka vyjadřuje jak pietní shovívavost ke slabosti otcově, tak i hlubokou dogmatickou pravdu. Boží obraz v církvi, tj. v konkrétních lidech, skutečně je, ale je nedokreslený, neúplný, nevyčištěný. Teologové říkají, že církev Ducha sv. ve formě neustálého vzývání, epiklese, modlitby, aby přišel a doplňoval to, nač lidské síly nestačí. Není proto divu, že viděl symbol církve i v obraze Panny Marie, kterému Slované říkají „znamenie“. Představuje Bohorodičku modlící se s rozpjatýma rukama. Typu „orans“ známého z katakomb a na prsou má v disku, kotouči, paténě, podobu stejně se modlícího Krista. Modlí se tedy spolu s Kristem, aby se stoupil duch sv. na církev, zdokonalil ji, očistil, posvětil, posílil. Mariina modlitba je silná. Teologové nazývají Bohorodičku *omnipotentia orans*, modlící se všemohoucnost. Starý titul nazývá Marii „záštita křesťanského lidu“ a jedna z nejstarších mariánských modliteb, dochovaná na egyptském papyru, je „Pod ochranu tvou se utíkáme, svatá Boží rodičko. Ve slovanském východním obřadu se slaví zvláštní svátek „pokrov“, spojený s obrazem stejného jména. Panna Maria svým pláštěm pokrývá všechny, kteří

Omnipotentia orans, kaple domu pokojného stáří. V Črni Vrh (Slovinsko), ateliér Centra Aletti, Řím

se pod něj uchylují.

Na starých obrazech Nanebevstoupení Pána stojí Maria uprostřed apoštolů a andělů, s rukama zdviženýma k modlitbě. Je to obraz církve, která svolává příchod Ducha sv. Při zvěstování podle ikonografické tradice přistihl anděl Marii při modlitbě a zvěstoval příchod Ducha sv. k ní, aby zrodila Krista. Nyní, při Nanebevstoupení, se Maria modlí za příchod Ducha sv. do celé církve, aby i církev svým způsobem zrodila Kristovo mystické tělo v dějinách věků. Jako je silná modlitba Mariina, tak je silná i modlitba celé církve a modlitba těch, kdo se jménem celé církve modlí.

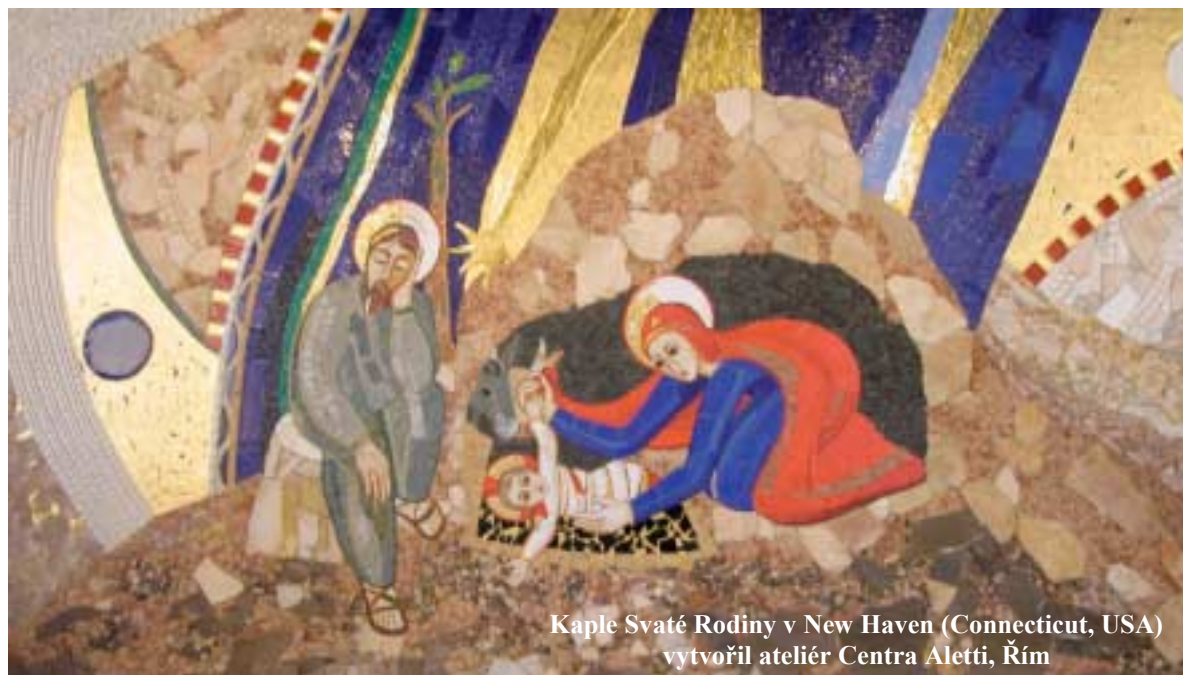
Spojitost Marie s církví je také na byzantském typu obrazů, kterým dali jméno „Mariin majestát“. Bohorodička sedí na trůně jako císařovna a na kolenou drží dítě Ježíše. Je na trůně, ale sama slouží jako trůn svému synu. Mívá nad hlavou nápis: „Širší než nebesa. Šalomounova modlitba při zasvěcení chrámu mluví o tom, že Boha nemohou obsáhnout nebesa nebes (1 Král 8,267). Tu sedí Bůh na klíně Mariině, je tedy, obrazně řečeno, „širší než nebesa“. I církev svým způsobem sedí na trůnu: ne, aby měla lidskou vládu, ale aby držela na kolenou Krista, který má nebe i zemi ve své moci.

Z podobnosti Marie s církví plynou důsledky i pro náš duchovní život. Každý z nás je církev v malém, kámen v budově chrámu. To, co jsme doposud řekli, platí i o nás: i skrze nás, v našem prostředí se má Kristus zrodit, máme ho nést a ukazovat světu, ve kterém žijeme. V tom je každý křesťan „širší než nebe“.

MLČENÍ SVATÉHO JOSEFA

/promluva Benedikta XVI. před nedělní modlitbou Anděl Páně, 18. 12. /

Kaple Svaté Rodiny v New Haven (Connecticut, USA)
vytvořil ateliér Centra Alezzi, Řím

V těchto posledních dnech adventu nás liturgie vybízí, abychom zvláštním způsobem rozjímali o Panně Marii a sv. Josefu,

kterí s jedinečnou intenzitou prožívali dobu očekávání a příprav na Ježíšovo narození. Dnes bych chtěl svůj pohled zaměřit na postavu sv. Josefa. V dnešním úryvku evangelia sv. Lukáš představuje P. Marii jako „snoubenku muže, jménem Josef, z Davidova rodu“ (Lk 1, 27). Postavě Ježíšova pěstouna se však více věnuje sv. Matouš, který zdůrazňuje, že díky němu bylo Dítě bylo právně zařazeno do Davidova potomstva a tak se naplnila Písma, v nichž je o Mesiáši prorokováno, že bude „Davidovým synem“. Josefovou úlohu však nelze zredukovat na tento právní aspekt. Je vzorem muže „spravedlivého“ (Mt 1,19), který v dokonalém souladu se svou snoubenkou přijímá Božího Syna, jenž se stal člověkem, a bdí nad jeho lidským růstem. Proto v těchto dnech, které předcházejí Vánocům, je více než kdy jindy vhodné navázat jistý druh duchovního rozhovoru se svatým Josefem, aby nám pomohl plně prožít toto velké tajemství víry.

Milovaný papež Jan Pavel II., který byl velkým ctitelem svatého Josefa (*druhým jménem se jmenoval Josef*), nám zanechal úchvatnou meditaci, kterou mu věnoval v apoštolské exhortaci *Redemptoris custos* (*Ochránce Vykupitele*). Mezi mnoha aspekty, na které poukazuje, klade zvláštní důraz na mlčení sv. Josefa. Jeho mlčení je prodchnuté kontemplací Božího tajemství, v naprosté oddanosti Boží vůli. Jinými slovy, sv. Josef neprojevuje vnitřní prázdnotu, ale naopak plnost víry, kterou nosí v srdci a která vede každou jeho myšlenku a každý jeho skutek. Mlčení, díky němuž Josef, jednohlasně s Marií, uchovává Boží slovo, poznané skrze Svatá Písma, a neustále je konfrontuje s událostmi Ježíšova života; mlčení tvořené stálou modlitbou, modlitbou Pánova požehnání, klanění se jeho svaté vůli a bezmezná důvěra v Jeho prozřetelnost. Není přehnané myslet si, že právě od „otce“ Josefa se Ježíš naučil – na lidské úrovni – oné mohutné niternosti, která je základem skutečné spravedlnosti, „vyšší spravedlnosti“, které jednoho dne bude učit své učedníky (srov. Mt 5,20).

Nechme se „nakazit“ mlčením svatého Josefa! Tolik ho potřebujeme ve světě, který je často příliš hlučný, který nepřispívá k usebranosti a naslouchání Božímu hlasu. V této době přípravy na vánoce pěstujme vnitřní usebranost, abychom přijali a chránili Ježíše ve svém životě.

„Mit seiner lichtvollen Gegenwart hat Jesus die Finsternis des Irrtums und der Sünde vertrieben und der Menschheit die Freude des göttlichen Lichtglanzes gebracht, an den der Weihnachtsbaum zeichenhaft erinnert“

Rakouská delegace předává papeži Benediktu XVI. betlémské světlo

Svatý otec Benedikt XVI. dnes přijal delegaci poutníků z Horního Rakouska, která mu přivezla vánoční jedli. Ta byla již v minulých dnech postavena na svatopetrském náměstí a dnes vpoledveč byla osvětlena. Rakouskou delegaci vedl hornorakouský hejtman Josef Pühringer, a mezi členy delegace byl také biskup z Linze Ludwig Schwarz. Vánoční strom pochází z okolí města Eferding, je vysoký 30 metrů a váží 7 tun. Tím, kdo rozsvítil strom, byl jedenáctiletý chlapec Jurgen Lengauer, který v létě zachránil život dvouletého bratra, který se topil v bazénu. V promluvě při audienci Svatý otec uvedl:

„Tento majestátní vánoční strom zůstane na náměstí až do konce vánočních svátků. Budou jej obdivovat spousty poutníků, kteří z různých částí světa přicházejí do Vatikánu. Děkuji vám, drazí přátelé, za tento vánoční strom i za další menší, které ozdobí Apoštolský palác a různá místa ve Vatikánu. Těmito vašimi vzácnými dary jste chtěli projevit duchovní blízkost a přátelské vazby, které již tak dlouho pojí Rakousko a Svatý stolec na půdě vznešené křesťanské tradice, která svými duchovními hodnotami obohatila kulturu, literaturu i umění vašeho národa i celé Evropy. Chtěl bych vás ujistit, že papež je vám nablízku a svou modlitbou provází putování křesťanských komunit i celého rakouského národa.

O vánocích zaznívá ve všech částech světa radostná zvěst o narození Vykupitele: očekávaného Mesiáše, který se stal člověkem a přišel mezi nás.

Svou zářivou přítomností Ježíš rozptýlil temnoty omylu a hříchu a zanechal lidstvu radost z oslnivého božského světla, jehož znamením a odkazem je vánoční strom. Přeji vám, abyste přijali do svých srdcí dar jeho radosti, jeho pokoje a lásky. Věřit v Krista znamená nechat se zahalit světlem jeho pravdy, která dává naší existenci plný význam, hodnotu a smysl. Neboť právě tím, že nám zjevuje tajemství Otce a jeho lásku, odhaluje plně i člověka a ukazuje na jeho nejvyšší povolání (srv. Gaudium et spes, 22).

SCÉNÁŘ: OTEC PAVEL

Jak to bylo, když byly vánoce poprvé

NAKRESLIL: bratr Tomáš

PŘED DVĚMA TISÍCI ROKY OVLÁDL
CÍSAŘ AUGUSTUS ŘÍMSKOU ŘÍŠÍ.

Rok
7 př.n.l.

AVE
CESAR!

AŽ ŽIJE
CÍSAŘ!

MEZI NÁRODY, KTERÉ SI ŘÍMANÉ PODROBILI
PATŘILI I ŽIDÉ.

CO NÁM ZAS CHTĚJÍ, MARIE?

NAZARET rok 7 př. n.l.

Z ROZKAZU CÍSAŘE
AUGUSTA BUDE SČÍTÁN
LIDU.

KAŽDÝ
MUSÍ DO
SVÉHO
RODIŠTĚ.

NO
NA-
ZDAR!

TO NÁM
CHYBĚLO.

RODINA TESAŘE JOSEFA POCHÁZE-
LA AŽ Z BETLÉMA.

MUSÍME 100 KM
DO BETLÉMA, MARIE!

PĚŠKY!

JOSEFE, MOŽNÁ I TO JE BOŽÍ PLÁN,
ABY SE MĚ DÍTĚ NARODILO PRÁVĚ
V BETLÉMĚ, MĚ-
STĚ NAŠICH
PŘEDKŮ, KDE
KDYSI ŽIL KRÁL
DAVID.

CESTA Z NAZARE-
TA DO BETLÉMA
BYLA DLOUHÁ.

... ZVLÁŠŤ PRO ŽENU,
KTERÉ SE UŽ BRZY MĚ-
LO NARODIT DÍTĚ.

ODPOČINEME
SI!

A MĚSTO BETLÉM BYLO PŘI
SOUPISU PŘEPLNĚNÉ.

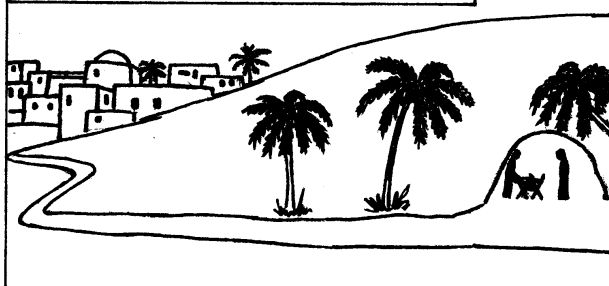
NEMÁM MÍSTO!

LEPŠÍ MÍSTO JSEM PRO TEBE
NENAŠEL, MARIE.

A TAK SE BOŽÍ SYN NARODIL
VE CHLÉVĚ - V JESKYNI. OD TÉTO
CHVÍLE (S DROBNOU CHYBOU
ASI 7 LET) BUDE JEDNOU
LIDSTVO POČÍTAT LETOPOČET!

POKLONIT SE MU PŘIŠLI JEN
CHUDÍ PASTÝŘI A...

TO JE PRO TEBE
JEŽÍŠI.

... A O NĚCO POZDĚJI I TAJEMNÍ UČENÍ
MUŽOVÉ Z DALEKÉ VÝCHODNÍ ZEMĚ
- Z BABYLONIE.

ZRYCHLETE! JIŽ JSME BLÍZKO CÍLE.

TO JE MŮJ DAR PRO
KRÁLE KRÁLŮ...

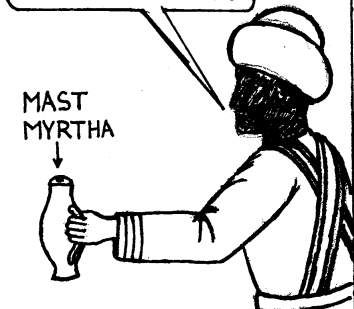
ZLATO

VĚŘÍM, ŽE JSI PRAVÝ
BŮH! PŘIJMI DAR,
KTERÝ SE DÁVÁ BOHU!

VONNÉ
KADIDLO

I ZA MNE ZEMŘEŠ
JEŽÍŠI. VONNÁ MAST
MYRTHA JE K TVÉ-
MU POHRBU.

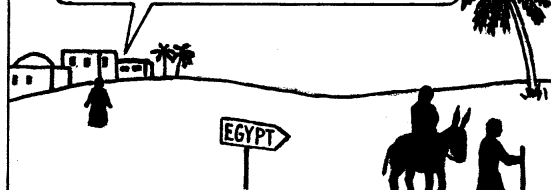
MAST
MYRTHA

JEŠTĚ TÉ NOCI CO MUDRCI OD VÝCHODU ODEŠLI,
MUSÍ JOSEF S MARIÍ A JEŽÍŠEM PRCHAT DO EGYPTA.
KRÁL HERODES, KTERÝ VLÁDL Z MI-
LOSTI ŘÍMANŮ, JEJ CHCE ZABÍT.

NESTRPÍM TU
JINÉHO KRÁLE!

TO BYLO TEDA PŘIVÍTÁNÍ!

EGYPT

KDYŽ HERODES ROKU
4 PŘ. N. L. ZEMŘEL,
VRÁTILA SE SVATÁ RO-
DINA DO NAZARETA.
TAM JEŽÍŠ VYRŮSTAL
JAKO OBYČEJNÝ ČLOVĚK
AŽ DO SVÝCH
30 LET...

ZCELA NENÁPADNĚ TAK BŮH ZAČAL USKUTEČŇOVAT SVŮJ PLÁN - PŘIBLÍŽIT SE ČLOVĚKU A NABÍDNOUT MU SVÉ PŘÁTELSTVÍ.

MÍR V PRAVDĚ

POSELSTVÍ PAPEŽE BENEDIKTA XVI. K SVĚTOVÉMU DNI MÍRU

1. LEDNU 2006

Prostřednictvím tradičního poselství k Světovému dni míru na začátku nového roku chci, aby dospělo mé vroucí přání ke všem mužům a ženám, zvláště pak k těm, kdo trpí násilím a ozbrojenými konflikty. Je přáním naděje pokojnějšího světa, v němž roste počet těch, kdo sami či ve společenství s jinými usilují o krácení po cestách spravedlnosti a míru.

Hned nato bych chtěl vzdát upřímný hold vděčnosti svým předchůdcům, velkým papežům Pavlu VI. a Janu Pavlu II., osvíceným strůjcům pokoje. V mnoha historických událostech, jež poznamenaly jejich pontifikáty, - vedeni duchem blahoslavenství - dokázali číst prozřetelnostní zásah Boha, který nikdy nezapomíná na úděl lidského rodu. Jako neúnavní hlasatelé míru mnohokrát vyzývali každého člověka, aby vycházel od Boha a tak dokázali prosazovat mírové soužití ve všech

končinách země. Do linie tohoto vznešeného učení kladu i své první poselství ke Světovému dni míru: chci tím znovu potvrdit rozhodnou vůli Svatého Stolece pokračovat ve službě míru.

Samo jméno Benedikt, které jsem si vybral v den zvolení na Petrův Stolec, ukazuje na mé přesvědčivé úsilí o mír. Měl jsem totiž v úmyslu odvolat se jak na svatého Patrona Evropy, který inspiroval mírovou civilizaci na celém kontinentě, tak na papeže Benedikta XV., který odsoudil první světovou válku jako „zbytečné krveprolití“¹ a přičinil se o to, aby všichni uznávali ty nejvyšší důvody míru.

Téma letošního zamyšlení – „Mír v pravdě“ – vyjadřuje přesvědčení, že tam a tehdy, kde se člověk nechá osvitit jasnou pravdou, se zcela přirozeně vydává na cestu míru. Pastorální konstituce - *Gaudium et spes* - II. vatikánského ekumenického koncilu, který skončil právě před 40 lety, říká, že lidstvo nedokáže „vybudovat skutečně lidštější svět pro všechny lidi na zemi, pokud se lidé neobrátní s obnoveným duchem k pravdě míru“². Ale co se rozumí výrazem „pravda míru“? Abychom na tuto otázku náležitě odpověděli, je třeba mít na paměti, že mír se nemůže zredukovat na pouhou nepřítomnost ozbrojených konfliktů, ale je třeba ho chápat jako „plod řádu, jenž božský Zakladatel vtiskl lidské společnosti“, řádu „který musí uskutečňovat lidé žíznící po stále dokonalejší spravedlnosti“³. Mír - jako výsledek řádu naznačeného a chtěného Boží láskou, - má svou vnitřní a nepřekonatelnou pravdu a odpovídá „vroucí touze a naději, jež v nás neochvějně přebývají“⁴.

Tak, jak je nastíněn, se mír jeví jako nebeský dar a Boží milost, která od všech úrovní vyžaduje největší odpovědnost, totiž formovat lidské dějiny podle božského řádu – v pravdě, spravedlnosti, svobodě a lásce. Jak lze doufat v uskutečnění dobra míru, schází-

¹ Výzva k hlavám válčících národů, (1° srpna 1917): AAS 9 (1917) 423.

² Č. 77.

³ Tamtéž, č. 78.

⁴ Jan Pavel II, *Poselství k Světovému dni míru* 2004, 9.

li přilnutí k transcendentálnímu řádu věcí, stejně jako úcta k oné „gramatice“ dialogu, kterou je obecný mravní řád, vepsaný do srdce člověka⁵, kladou-li se překážky a brání se integrálnímu rozvoji lidské bytosti a zajištění jejich základních práv, kdy je tolik národů nuceno snášet bezpráví a neúnosné nerovnosti? Scházejí totiž základní prvky, jež jsou formou tohoto dobra. Svatý Augustin popsal mír jako „*tranquillitas ordinis*“⁶, klidem řádu, to znamená situaci, která umožňuje respekt a plnou realizaci pravdy o člověku.

Kdo a co tedy může bránit nastolení míru? Písmo svaté, ve své první knize *Genezis*, uvádí v této souvislosti lež, vyslovenou na počátku dějin bytí rozevlátým jazykem, který evangelista Jan označuje za „otce lži“ (*Jan* 8,44). Lež je rovněž jedním z hříchů, který Bible uvádí v poslední kapitole své poslední knihy, Apokalypsy, když mluví o vyloučení lhářů z nebeského Jeruzaléma: „Pryč ... všichni, kdo milují a provozují lež!“ (22,15). Se lží je spjata drama hříchu i jeho zvrácené důsledky, jež měly a nadále mají ničivé účinky na život jednotlivců i národů. Stačí vzpomenout na to, k čemu došlo v minulém století, kdy zvrhlé ideologické a politické systémy mystifikovali programovaným způsobem pravdu, vedly k potlačení nezměrného počtu mužů a žen vyhladily dokonce celé rodiny i komunity. Jak zůstat po takových zkušenostech bez vážných obav tváří v tvář lžím naší doby, které jsou rámcem hroživých scénářů smrti v tolika částech světa? Věrohodné hledání míru musí vycházet z vědomí, že problém pravdy a lži se týká každého muže a každé ženy, a jeví se jako rozhodující pro pokojnou budoucnost naší planety.

Mír je nepotlačitelnou touhou, přítomnou v srdci každého člověka, bez ohledu na specifické kulturní identity. Proto se každý musí cítit vázán sloužit tak vzácnému daru a přičinit se, aby se do vztahů nevloudila žádná forma lži a neposkvrnila je. Všichni lidé náleží do jedné a téže rodiny. S touto hlubokou pravdou kontrastuje zoufalé vyvyšování vlastních odlišností. Je třeba znovu nabýt vědomí, že nás spojuje týž úděl, poslední transcendentní určení, abychom dokázali

co nejlépe hodnotit vlastní historické a kulturní rozdíly. Tyto prosté pravdy činí mír možným; stávají se snadno pochopitelnými nasloucháme-li s čistotou myšlenek vlastnímu srdci. Mír se pak jeví novým způsobem: nikoli jako nepřítomnost války, nýbrž jako soužití jednotlivých občanů ve společnosti, které vládne spravedlnost, v níž se také - nakolik je to možné uskutečňuje - uskutečňuje dobro pro každého z nich. Pravda míru vyzývá všechny, aby pěstovali smíření, byli upřímní v jednání a věrní danému slovu. Především Kristův učedník, který cítí, jak mu zlo činí úklady a proto potřebuje osvobozující zásah božského Mistra, se obrací s důvěrou k Němu, protože dobře ví, že „On se nedopustil hříchu a nikdo od něj neslyšel nic neupřímného“ (*1Pt* 2,22; srv. *Iz* 53,9). Ježíš se totiž sám označil za ztělesněnou Pravdu a když ve vidění promlouval v Apokalypse k vidoucímu, prohlásil naprostý odpor ke „každému, kdo miluje a provozuje lež“ (22,15). On odhaluje plnou

⁵ Srv. Jan Pavel II., *Projev k 50^a Generálního shromáždění OSN* (5 října 1995), 3.

⁶ *De civitate Dei*, XIX, 13.

pravdu o člověku a dějinách. V síle jeho milosti lze být v pravdě a žít z pravdy, neboť jedině On je naprosto upřímný a věrný. Ježíš je pravdou, která nám dává mír.

Pravda míru musí platit a dávat hodnotu své blahodárné záři světla, i když se nacházíme v tragickém válečném stavu. Otcové II. vatikánského ekumenického sněmu v konstituci *Gaudium et spes* zdůrazňují, že ani „když už bohužel vypukla válka, není válčícím stranám dovoleno vše“⁷. Mezinárodní společenství je zmocněno mezinárodním humanitárním právem, aby maximálně omezilo ničivé důsledky války především pro civilní obyvatelstvo. Svatý Stolec při mnoha příležitostech vyjádřil tomuto humanitárnímu právu svou podporu a vybízel k jeho respektování a rychlému uplatňování, v přesvědčení, že i ve válce existuje pravda míru. Mezinárodní humanitární právo je třeba počítat mezi nejšťastnější a nejúčinnější požadavky, jež vycházejí z pravdy míru. Právě proto je respektování tohoto práva ukládá jako povinnost všem národům. Je třeba vážit si jeho hodnoty a zajistit jeho správnou aplikaci; aktualizovat ho podrobnými normami, schopnými čelit proměnlivým scénářům stávajících ozbrojených konfliktů, jakož i užívání stále nových a důmyslnějších zbraní.

S vděčností mé myšlenky zalétají k mezinárodním organizacím i k těm, kdo v každodenním úsilí pracují na aplikaci mezinárodního humanitárního práva. Jak bych tady mohl zapomenout na tolik vojáků, kteří jsou nasazeni v choulostivých operacích na urovnání sporů a obnovy nezbytných podmínek pro nastolení míru? Také jim bych chtěl připomenout slova II. vatikánského koncilu: „Ať se i ti, kdo ve službě vlasti narukovali do vojska, považují za služebníky spravedlnosti a svobody národů. Plní-li řádně tuto povinnost, pak i oni vpravdě přispívají k budování míru“⁸. Na této náročné frontě probíhá pastorační činnost vojenských ordinariátů katolické Církve: vojenským ordinářům stejně jako vojenským kaplanům adresují své povzbuzení, aby v každé situaci a v každém prostředí zůstali věrnými hlasateli pravdy míru.

Pravda míru je dnes dramaticky kompromitována a popírána terorizmem, který svými hrozbami a zločiny je s to držet svět ve stavu úzkosti a nejistoty. Moji předchůdci Pavel VI. a Jan Pavel II. vícekrát intervenovali, aby ukázali na hroznou odpovědnost teroristů a odsoudili nesmyslnost jejich smrtenosných záměrů. Tyto záměry jsou totiž inspirovány tragickým a zduřujícím nihilizmem, který papež Jan Pavel II. popisuje těmito slovy: „Kdo vraždí pomocí teroristických činů, pěstuje vnímání pohrdání lidstvem a projevuje zoufalství vůči životu a budoucnosti: vše lze v této perspektivě nenávidět a ničit“⁹. Nejen nihilismus, ale i náboženský fanatismus, dnes často označovaný jako fundamentalismus, může inspirovat a živit teroristické postoje a gesta. Jan Pavel II, tušil už od počátku explozivní hrozbu, kterou představuje fanatický fundamentalismus, důrazně ho pranýřoval a varoval před požadavkem vnutit jiným vlastní přesvědčení stran pravdy násilím místo svobodného přijetí. Napsal: „Domnívat se, že vnutit jiným násilím to, co se považuje za pravdu, znamená dopustit se násilí na lidské důstojnosti a následku, urážet Boha, jehož je obrazem“¹⁰.

Správně chápáno, nihilismus a fanatický fundamentalismus se mylně odvolávají na pravdu: nihilisté popírají existenci jakékoli pravdy; fundamentalisté mají za to, že ji mohou vnutit silou. I přesto, že nihilismus a fundamentalismus mají rozdílný původ a jejich projevy jsou vepsány do odlišných kulturních kontextů, vzájemně je spojuje

⁷ Č. 79.

⁸ *Tamtéž*.

⁹ *Poselství k Světovému dni míru 2002*, 6.

¹⁰ *Tamtéž*.

nebezpečné pohrdání člověkem a jeho životem, a v posledku i samotným Bohem. Základem tohoto společného tragického postupu je totiž nakonec zkomolení plné pravdy o Bohu: nihilismus popírá jeho existenci a prozřetelnostní přítomnost v dějinách; fundamentalismus znetvořuje jeho láskyplnou a milosrdnou tvář a nahrazuje Ho modlami, vyrobenými k svému obrazu. Při analýze současného fenoménu terorizmu je žádoucí, aby kromě důvodů politické a společenské povahy, se bral ohled i na nejhlubší motivy kulturní, náboženské a ideologické.

Tváří v tvář rizikům, která lidstvo v této době prožívá, je úkolem všech katolíků, aby ve všech částech světa zintenzívnili hlásání a svědectví „evangelia pokoje“, a hlásali, že uznání plné pravdy o Bohu je podmínkou prvořadou a neodmyslitelnou podmínkou pro nastolení pravdy míru. Bůh je Láskou, která zachraňuje, láskyplný Otec, který chce vidět, jak se jeho synové navzájem uznávají za bratry, zodpovědně zaměření dát své rozdílné hříbny do služby společného dobra lidské rodiny. Bůh je nevyčerpatelným zdrojem naděje, která dává smysl osobnímu i kolektivnímu životu. Bůh, jedině Bůh, činí účinným každé dílo dobra a pokoje. Dějiny široce dokazují, že bojovat proti Bohu, aby byl vymýcen z lidských srdcí vede ustrašené a ochuzené lidstvo k volbám, které nemají budoucnost. To musí pobídnout věřící v Krista stát se přesvědčivými svědky Boha, který je nerozlučně pravdou a láskou, dát se do služeb míru, v rozsáhlé ekumenické spolupráci s ostatními náboženstvími, stejně jako s lidmi dobré vůle.

Při pohledu na současný světový kontext, můžeme na cestě budování míru registrovat se zalíbením některá slibná znamení. Například mám na mysli pokles počtu ozbrojených konfliktů. Jistě, jsou to zatím dosti ostýchavé kroky po cestě míru, ale jsou s to poskytnout výhled do mnohem jasnější budoucnosti, zvláště zmučeným národům Palestiny, Země Ježíšovy i obyvatelům tolika oblastí Afriky a jižní Árie, které už léta čekají na pozitivní ukončení probíhajících procesů pokoje a smíru. Jsou to potěšující znamení, která je třeba stvrdit a upevnit svornou a neúnavnou činností, zvláště ze strany mezinárodního společenství a jeho orgánů, určených k tomu, aby předcházely konfliktům a vedly k mírovému řešení těch, které právě probíhají.

To všechno však nemůže vést k naivnímu optimizmu. Nelze totiž zapomínat, že – bohužel, dosud pokračují krvavé bratrovražedné konflikty a ničivé války, jež v rozlehlých částech země zasévají slzy a smrt. Jsou situace, v nichž konflikt, jenž doutná jako oheň v popelu, může znovu vzplanout a způsobit pustošení nepředstavitelného rozsahu. Představitelé, kteří namísto toho, aby uvedli v činnost vše, co mají k dispozici k účinnému prosazení míru, podněcují v občanech pocity nepřátelství k jiným národům, nesou velice závažnou odpovědnost: v rizikových oblastech vystavují nebezpečí jemnou rovnováhu, dosaženou za cenu obtížných jednání, a přispívají tak k nejisté a mlhavé budoucnosti lidstva. Co pak říci o vládách, které pro zajištění bezpečnosti svých zemí spoléhají na nukleární zbraně? Spolu s mnoha lidmi dobré vůle lze potvrdit, že tato perspektiva, kromě toho že je osudná, je i naprosto klamná. V nukleární válce by totiž nebyli vítězové, ale jen oběti. Pravda míru žádá, aby všichni – jak vlády, které výslovně nebo tajně vlastní nukleární zbraně, tak i ti, kdo si je míní obstarat, - společně zvrátily běh jasnými a pevnými rozhodnutími a zaměřily se na postupné a svorné nukleární odzbrojování. To, co by se tím ušetřilo, by se dalo použít na rozvojové projekty ve prospěch všech obyvatel, a na prvním místě těch nejchudších.

V tomto ohledu nelze s politováním neregistrovat znepokojivá data růstu vojenských výdajů a stále prosperujícího obchodu se zbraněmi, zatímco v bažině téměř všeobecné lhostejnosti stagnuje politický a právní proces, zahájený Mezinárodním společenstvím

k posílení cesty odzbrojení. Je vůbec možná mírová budoucnost, když se neustále investuje do výroby zbraní a do aplikovaného výzkumu pro vývoj nových? Je vroucí touhou, vyvěrající z hloubi srdce, aby Mezinárodní společenství dokázalo nalézt odvahu a moudrost k tomu, aby přesvědčivým a jednotným způsobem prosadila odzbrojení a tak konkrétně aplikovala právo na mír, které je vlastní každému člověku a každému národu. Nasazením pro zachování dobra míru, by pak Mezinárodní organizmy a organizace mohly znovu dojít vážnosti, která je nezbytná k věrohodnosti a ráznosti jejich iniciativ.

Z této rozhodné volby pro odzbrojení budou jako první těžit chudé země, které se právem – po tolika slibech – domáhají konkrétního uskutečňování práva na rozvoj. Toto právo bylo znovu slavnostně potvrzeno i na nedávném generálním zasedání OSN, která letos slavila 60. výročí svého založení. Katolická Církev, která potvrzuje svou důvěru v tuto Mezinárodní organizaci, si vroucně přeje její institucionální a operativní obnovu do té míry, aby byla s to odpovídat na měnící se požadavky dnešní doby, poznamenané rozsáhlým fenoménem globalizace. Organizace Spojených Národů se musí stávat stále účinnějším nástrojem k prosazování hodnot spravedlnosti, solidarity a míru ve světě. Pokud jde o Církev, pak tato věrná poslání, které dostala od svého Zakladatele, nepřestane všude hlásat „evangelium míru“. Oživována pevným vědomím, že poskytuje nedomyslitelnou službu těm, kdo se věnují prosazování míru, připomíná všem, že má-li být mír skutečný a trvalý, musí se budovat na skále pravdy o Bohu a pravdy o člověku. Jedině tato pravda může učinit nitra vnímavými pro spravedlnost, otevřít je lásce a solidaritě, povzbudit všechny, aby se přičinili o vpravdě svobodné a solidární lidstvo. Ano, jen na pravdě o Bohu a o člověku spočívají základy skutečného míru.

Na závěr tohoto poselství bych se chtěl obrátit zvláště k věřícím v Krista, a znovu je vyzvat, aby byli pozornými a ochotnými Pánovými učedníky. Nasloucháním evangelium, drazí bratři a sestry, se naučíme budovat mír na pravdě každodenní existence, inspirované přikázáním lásky. Je nezbytné, aby se každá komunita přičinila v intenzivním a kapilárním díle výchovy a svědectví, jež by v každém dalo růst vědomí naléhavosti stále hlouběji odhalovat pravdu o míru. Současně žádám, aby se zintenzívnila modlitba, protože mír je především darem Božím, o který je třeba bez přestání prosit. Díky Boží pomoci se hlásání a svědectví pravdě míru jistě stane přesvědčivějším a zářivějším. S důvěrou a synovskou odevzdaností obraťme svůj pohled k Marii, Matce Knížete pokoje. Na začátku tohoto Nového roku Ji prosíme, aby pomáhala všemu Božímu lidu být v každé situaci strůjcem míru, nechat se osvětit Pravdou, která činí svobodnými

(srv. Jan 8,32). Kéž by lidstvo na její přímluvu rostlo v cenění si tohoto základního dobra a usilovalo o upevnění jeho přítomnosti ve světě, aby generacím, co přijdou, mohlo předat jasnější a jistější budoucnost.

Z Vatikánu, 8. prosince 2005

Benediktus Pi

Exegeticum, humis:

quia ipse te Dominum factum esse homo

[J. Augustinus, Sermon 115]

Benedictus 19. 12.

In Nativitate Domini

2005

VÁNOCE S BENEDIKTEM XVI.

Kniha *Spolupracovníci pravdy*, vydaná v roce 1994 je jistým druhem „breviáře“, v němž je ke každému dni přiřazena stať z různých spisů někdejšího kardinála Josepha Ratzingera, současného papeže Benedikta XVI. Tato sbírka „pomohla mnoha lidem, když jim po celý rok, den co den poskytovala body k zamyšlení, jak žít svou víru“. Texty, většinou inspirované liturgickým rokem, se vyznačují jasností a jednoduchostí výkladu, tématickou růzností, pastorační otevřeností, sympatií k člověku a povzbuzením pro opravdový křesťanský život.

Vánočním svátkům je věnováno asi patnáct úryvků, které ukazují na jejich tajemství a současně napomáhají jejich křesťanskému prožívání.

O vánocích slavíme idylu narození a dětství: jsou to skutečnosti bohaté perspektivami a kouzlem, avšak prchavé. Zastavíme-li se u nich, narazíme na smrt a nezbude nám, než ptát se – jak činil pohanský svět – není-li smutné se narodit. „Vůbec nejlepším pro pozemšťany je nenarodit se a nespátřit oslnivé paprsky slunce – napsal Teognides, řecký básník ze VI. století před našim letopočtem –; pokud jsme se narodili, pak co nejdřív překročit brány podsvětí a ulehnout hluboko pod zem“. Autoři všech dob, odtržení od křesťanství, tento žalostný refrén opakují. O Vánocích „došlo k něčemu mimořádnému, lidsky nevysvětlitelnému, nicméně stále očekávanému, ba dokonce nezbytnému: Bůh přišel mezi nás. Spojil se s člověkem tak neoddělitelně, že tento člověk – který je pravým Bohem z Boha, Světlem ze Světla – zůstává navždy i skutečným člověkem se všemi důsledky. Ten, který je smyslem světa k nám přišel tak reálně, že jej můžeme spatřit, dotknout se ho (srv. *1Jan 1*)“. Teolog dodává jedno důležité objasnění: „To, co Jan nazývá ‘Slovem’, znamená v řečtině současně i smysl. Proto můžeme jednoduše přeložit: smysl veškeré reality, smysl všeho se stal člověkem“. Jasně se pak hlásá důsledek této jedinečné události: „Syn živého Boha, narozený v betlémské jeskyni“ je osobou, která „se obrací na nás: je slovem, hlasem který vyzývá. Ten, který je smyslem všeho nás zná, volá a vede. Smyslem není vesmírný zákon, v němž je i nám přiřčena jistá funkce; spíše je to něco, co bylo zamýšleno ve vztahu ke každému, tedy nějaká zcela osobní pravda, totiž vztahující se k naší osobě“. Kristus nás vyzývá, abychom se v něm zrodili, v něm žili, a tak spolu s ním měli podíl na životě věčném ve společenství Trojjediného Boha.

V této božské perspektivě ztrácí smrt svou dusivost a pozemský život nabývá významu přechodu do věčnosti, v níž sám Bůh „setře každou slzu z očí; a už nebude smrt ani zármutek ni nářek ani trápení“ (*Ap 21,4*).

Tváří v tvář Vánocům jsme na rozpacích kvůli „znepokojivé otázce“: narodil se skutečně v té betlémské stáji Syn Boží? „Slunce je velkolepé, úchvatné, mocné; nikdo se nemůže tvářit že nevidí jeho běh, jeho triumfální putování po nebi a v ročním kosmickém cyklu. Ale neměl by být jeho Tvůrce mnohem mocnější a ve svém příchodu oslnivější?

Nemělo by snad Boží narození, východ slunce dějin, zaplavit tvář země nevýslovným jasem?“ Ježíšovo narození se však odehrává v chudobě, opuštěnosti a bezvýznamnosti.

„Jak nuzné je vše to, o čem k nám promlouvá evangelium! Neměla by snad právě tato chudoba a bezvýznamnost být pro svět znamením, jímž Stvořitel zjevuje svou přítomnost? Na první pohled se to zdá nepochopitelné“. Bezesporně nepochopitelné lidskému myšlení. Věřící však má jiná kritéria hodnocení; co se nám zdá méněcenné, může mít v Božích očích vysokou hodnotu. „Zjevně se ukazuje dvojí znamení Boha: na prvním místě znamení stvoření; ale vedle něj, a s ještě větším důrazem, znamení toho, co je pro svět bezvýznamné. Právě a nejvyšší hodnoty se v něm představují právě v chudobě a nepatrnosti, skrytosti a mlčení. To, co je ve světě zásadně veliké, to, na čem závisí jeho osud a dějiny, je to, co se naším očím zdá nepatrným. Bůh, který si za svůj lid vyvolil maličký a zapomenutý izraelský národ, definitivně stanovil v Betlémě, že rozpoznávacím znamením jeho přítomnosti v tomto světě bude nepatrnost“.

Je třeba, abychom - vedeni vírou - přišli k betlémské jeskyni a pod znaky chudoby a opuštěnosti poznali Boha. Vyhlášením evangelijních blahoslavenství Ježíš potvrdil spásnou sílu těchto znamení.

Abychom pronikli do tajemství posvátné noci je nezbytné světlo víry. K tomuto závěru nás dovádí teolog Ratzinger, vycházející přitom i ze skutečnosti lidové tradice: „V jeskyni v Grecciu, stáli – jak stanovil sv. František – vůl a osel. Řekl totiž šlechtici Janovi: chtěl bych na vlastní oči vidět Děťátko, jak bylo položeno do jeslí mezi volem a oslem (1Cel 30,84). Od té chvíle mají vůl a osel své pevné místo v každém Betlémě. Ale odkud to všechno vlastně pochází?“

Poté co teolog hloubal nad touto otázkou, zjišťuje, že „vůl a osel nejsou pouhým výplodem zbožné fantazie“ a uvádí v této souvislosti úryvek knihy proroka Izaijáše (1,3): „Vůl zná svého hospodáře a osel jesle svého pána. Izrael mne však nechápe, můj lid je bez rozumu“. V připomínce víry

Církve v jednotu Starého a Nového zákona, píše: „Otcové Církve spatřovali v těchto slovech prorockou zvěst, která je odkazem na nový Boží lid, Církev tvořenou židy i pohany. Všichni lidé – židé i pohané – byli před Bohem jako vůl a osel, bez rozumu a poznání. Děťátko v jesličkách jim však otevřelo oči, takže nyní poznávají svého hospodáře, hlas svého Pána“. Dvě zvířata, která ve středověkých ztvárněních vánočních událostí znázorňují lidské rysy, stávají se prorockými symboly „za nimiž se skrývá

tajemství Církve – naše tajemství, nás, kteří před věčností jsme osli a voli, kterým se o svaté noci otvírají oči, takže v jeslích poznávají svého Pána“.

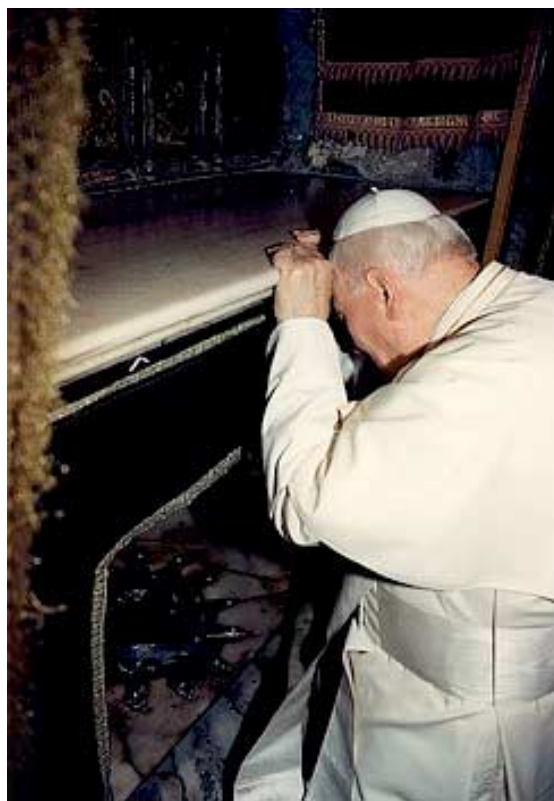
Řeč nabývá povzbudivých tónů: poznáváme ve stáji Pána? „Nepoznal ho Herodes,... a „s ním celý Jeruzalém“ (Mt 2,3), byli to tehdy lidé odění do jemných a drahocenných šatů (srv. Mt 11,8)... učení, znalci Bible, specialisté v jejím výkladu... Poznali jej ti – kdo ve srovnání s těmito vznešenými lidmi – byli „osly a voly“: pastýři, mágové, Maria a Josef. Mohlo tomu být jinak? Ve stáji, kde ležel nejsou vybraní lidé, doma jsou tu jen osel a vůl“.

„A my?“ Otázka je vážná; vybízí k odvážnému zamyšlení. Jsou cesty, po nichž se ubíráme, ale Pána na nich potkat nemůžeme. „Jsme od jeskyně tak daleko proto, že jsme pro ni až příliš vytříbení a moudří? Nekomplikujeme si věci i učenými pojednáními o Bibli a prezentacemi té či oné historické nebo filozofické teze do té míry, že se stáváme slepými před Dítětem a pokud jde o něj nerozumíme ničemu? Nejsme i my příliš doma v „Jeruzalémě“, v palácích moci, uzavření v sebe sama, do naší soběstačnosti, do štvavé mánie, než abychom v noci zaslechli hlas andělů a dokázali se vydat na cestu, padnout na kolena a klanět se?“

Abychom poznali v betlémské jeskyni Pána, nabízí teolog několik podnětů. Především prosit Boha o onu prostotu srdce, která očišťuje duši od intelektuální pýchy a činí ji příhodnou pro přijetí paradoxu Vánoc. Ve skutečnosti „jde o paradox, proč se Boží sláva nechtěla zjevit v triumfu panovníka, který si mocí podrobuje svět, nýbrž v chudobě dítěte, které nepoznáno vysokou společností přichází na svět ve stáji. Bezmocnost dítěte se stala výrazem právě Boží všemohoucnosti, která nepoužívá jiné moci, než tiché moci pravdy a lásky“. Jen prostá duše, osvobozená od všech předsudků, pokorná, otevřená tajemství, je s to pochopit, že „spásná Boží dobrota nám chtěla jít vstříc v bezbranné bezmocnosti dítěte“.

Další podnět se týká „oné dimenze ticha, v níž Bůh jedná“. Tento, za našich dnů obzvlášť burcující argument, žádá vysvětlení. Ve skutečnosti „lze mlčet ústy, ale v nitru být strašně hluční“. Ztišit se „znamená najít nový řád a nové vnitřní dispozice; znamená to neupínat se výlučně k věcem, které si dokážeme představit a ukázat; nezaměřovat pohled jen na to, co má mezi lidmi cenu a má u lidí nějakou hodnotu. Ztišit se tedy znamená rozvíjet vnitřní smysly, smysl svědomí, smysl pro to, co je v nás věčné, schopnost naslouchat Bohu“. Argument se rozšiřuje na nabývá aspektů západní civilizace, které se vznášejí nad naší dobou s hrozbou, že ji zbaví duše. V románě nekonečné dějiny od Michaela Enda čteme: „V těchto letech jsme se hnali kupředu tak rychle, že nyní musíme na chvíli spočinout, aby nás naše duše dohnaly“. Teolog nám současně naznačuje některé cesty jak si uvědomit svou duši.

„O dinosaurech se říká, že vyhynuli, protože se vyvinuli špatným způsobem: mocný krunýř a malý mozek, mohutné svalstvo, ale malý rozum. Nevyvíjeli jsme se i my náhodou špatným směrem: mnohá technika ale malá duše? Mohutný krunýř materiálních

možností, ale stále prázdnější srdce? Více či méně pozvolné pohasínání schopnosti vnímat v sobě Boží hlas, přijímat a poznávat to, co je dobré, krásné a pravdivé? Nenastal absolutní čas k nápravě běhu naší „evoluce“?

Tato náprava běhu sebou nepřináší „zmatené zřeknutí se práce, budování společnosti a světa“; znamená obnovu náboženského smyslu života. „Ticho a mlčení, jež víra žádá, spočívají ve vyloučení toho, aby člověk byl zcela pohlcen mechanizmy technické a ekonomické civilizace a tyto si z něj učinily nástroj. Musíme se znovu naučit poznávat, že mezi vědou a pověrou existuje ještě něco jiného: totiž hluboké morální a náboženské rozlišování, které jediné vyhlašuje boj pověře a činí člověka lidským tím, že jej chrání ve světle Božím“.

Ztišit se, abychom poznali v Dítěti z betlémské stáje poznali Boha, ale také slyšeli jeho hlas, který nás volá, když buší na bránu našeho srdce. „Dítě skutečně buší na bránu tohoto našeho světa. Dítě buší. Co nám chce říct? Především nám chce dát samo sebe: „V této posvátné noci se Bůh sám chtěl stát darem pro lidi, dal nám sebe sama. Pravým vánočním darem lidstvu, dějinám i každému z nás je sám Ježíš Kristus“. A chce nám dát i své nejvzácnější dary: *mír* – totiž spásu, svět, v němž panuje důvěra a bratrství, kde není strachu, nouze, proradnosti ani lži“; a *radost* -, totiž „evangelium“, radostnou zvěst. „Naše radost bude pravá jen pokud nebude spočívat na věcech, které nám mohou být odňaty a zničit se, ale zapouští-li kořeny do nejniternější hlubiny naší existence, oné hlubiny, kterou nám nedokáže vyrvat žádná moc světa“.

Dítě buší na bránu také proto, aby „hledalo útočiště a ochranu“, neboť „se chtělo stát bytostí, která je závislá ‘na jiných’, která ‘volá po pomoci, a jehož prvním gestem jsou natažené ručky hledající ochranu. Bůh se stal dítětem“. V něm se nyní zračí dětství všech zemí. „není to pouze vnější prostředí, které je dětem nepřátelské, ale už předtím došlo k rozhodnutí, jímž se Dítěti ze zásady zavírají brány tohoto světa, který tvrdí, že už pro něj nemá místa“. Od Dítěte se úvaha přesouvá na život a člověka. „Dítě buší. Přijmeme-li ho, musíme zcela přehodnotit svůj osobní vztah k životu. Jde tu o něco velmi hlubokého, totiž jako koneckonců chápeme lidské bytí: jako bezuzdný egoizmus či jako důvěřující svobodu, která ví, že je povolána ke společenství lásky a svobody sdílení“.

Vánoce tedy jsou pro nás výzvou. Popřeme jejich význam, pokud se smíříme s tím, že je budeme brát jen jako sentimentální chvíli odpočinku, nostalgii dětství a prázdný odkaz na dobrotu a bratrství. O vánocích se „Bůh skrývá a čeká, že stvoření se vypraví, aby jej hledalo; že mu zas vysloví své svobodné ‘ano’ a ve stvoření znovu vzplane příběh lásky. Čeká na člověka“.

(V úvodní části se nachází letošní vánoční blahopřání papeže Benedikta XVI. Ve svém prvním blahopřání k slavnosti Ježíšova narození papež zvolil slova sv. Augustina: *“Expergiscere, homo: quia pro te Deus factus est homo”*, což v českém překladu znamená: „Probud’ se, člověče, neboť Bůh se pro tebe stal člověkem“. Tento citát pochází ze 185. Homilie */In Natali Domini/*. Výjev na přání znázorňuje „Klanění Mudrců“ od neznámého autora ze XVI. století a nachází se kapli sv. Vavřince ve Vatikáně)

TE DEUM LAUDAMUS

UPLYNULÝ ROK 2005 V DĚJINÁCH CÍRKVE A FARNOSTÍ

**„Mediante il vostro servizio si apra il tesoro inesauribile
a nuovi uomini, a nuovi ambienti, a nuovi tempi, con ineffabile ricchezza del Mistero,
che si è rivelato agli occhi dei tre Magi“.**

/homílie J.E. Mons. Giovanni Coppy, Apoštolského nuncia a čestného občana Rysic
u příležitosti XXV. výročí biskupského svěcení, bazilika sv. Petra v Římě, 6. ledna 2005/

Dnes mám velkou radost ze stříbrného jubilea mého biskupského svěcení. Velkou radost z vaší přítomnosti, drazí přátelé. Velkou radost z dosud nedotčené vzpomínky na onen den, kdy jsem přijal plnost kněžství z rukou samotného Svatého Otce, jenž mi poslal krásné poselství, které jste právě slyšeli. Hned

po Bohu děkuji Jemu, že mi udělil tento nesmírný dar právě v den slavnosti Zjevení Páně.

Je to slavnost světla, která se ve východních liturgiích už od IV. století nazývá *sancta lumina*: svátek Krista, světla světa, a svátek nás křesťanů, které On učinil světlem. Ve čteních, která jsme právě slyšeli, se Izaiáš obrací na Jeruzalém a říká: „Oděj se světlem“, což v originálním textu zní „Bud' světlem“. Svatý Pavel mluví o „tajemství“, skrze něž jsou pohané „v Kristu Ježíši povoláni, aby měli podíl na stejném dědictví a tvořili totéž tělo“ vyvoleného lidu: tedy slavnost Zjevení je jedinečnou misionářskou slavností, neboť oznamuje univerzalitu spásy. Světlo a spása obdivuhodně vyjádřené hvězdou, která vedla Mágy, aby adorovali Božího Syna.

V homílii, kterou před 25 lety pronesl Jan Pavel II. před našim svěcením, vyložil úzkou souvislost mezi Zjevením a biskupskou službou.

a) Především, stejně jako Mágové nesli dary Kristu, je i biskupská služba svátostí daru. „Největším pokladem Církve – řekl Svatý Otec – je její Ženich: Kristus, ať položený do slámy jeslíček, či umírající na kříži... Pamatujte, drazí, že Duch Svatý vás dnes ustanovuje uprostřed Církve, abyste hojně čerpali z pokladu Narození a Vykoupení, a rozmnožovali ho svým životem i svou službou“.

b) Biskupská hodnost je svátostí služby. „Každý z vás – pokračoval papež – musí zůstat pastýřem a služebníkem této lásky... Biskup je tím, kdo probouzí dar v srdcích, ve

svědomí, v tíživých zkušenostech své doby, ve svých tužbách i vyprahlostech, ve své společnosti, v ekonomii i kultuře“.

c) Svatý Otec končil těmito slovy: „Přijímáte biskupskou hodnost, abyste kráčeli po cestách tolika lidí, k nimž vás posílá Pán, abyste se spolu s nimi vydali na tuto cestu, a jako Mágové kráčeli za hvězdou; ... je svátostí mnoha cest, kterými prochází Církev, sledujíc spolu s každým člověkem Betlémskou hvězdu. Vstupte na tyto cesty, neste po nich zlato, kadidlo a myrhu. Neste je s pokorou a důvěrou. Neste je statečně a vytrvale. ***At' se skrze vaši službu otvírá nevyčerpatelný poklad novým lidem, novým prostředím, novým časům, s nevýslovným bohatstvím Tajemství, jež se zjevilo před očima tří Mágů***“.

Tato slova Svatého otce se mi stala prorockými. Tam jsem je tehdy tak nechápal. Domníval jsem se, že patří dvěma sídelním biskupům, kteří přijímali svěcení spolu se mnou. Pochopil jsem je deset let poté, když jsem byl nunciem. Ocítl jsem se na společné cestě s novými lidmi, v nových prostředích, v nových časech. Snažil jsem se jim ukázat cestu, která vede ke Kristu. V Československu jsem našel Církev, která vyšla z katakomb; zemi, která nabyla svobody po desetiletích bezpráví a útlaču. Dělal jsem, co by v mých silách. Nyní mi tehdejší rektor Karlovy univerzity napsal: „Mezi námi v Praze jste byl skutečným pastýřem „na cestách tolika lidí““. Podobně jako všichni moji kolegové nunciové v ostatních zemích, přinášel jsem poselství spásy nejprve do československých farností a poté do českých; snažil jsem se, aby vstoupilo do světa politiky, diplomacie, kultury, umění, hudby. Z titulu svého úřadu jsem se nacházel po boku osobností mezinárodního významu, kromě oněch nezapomenutelných setkání, která jsem už předtím měl s pěti papeži, zvláště s blahoslaveným Janem XXIII. Kdybych měl pokušení se těmito dojmy pyšnit, vždy by měl zachránit vzpomínka na můj původ. Ve 30. letech, době velké nouze, jsme se přestěhovali do domu dědečka, který ovdověl a zůstal sám. V naší rodině vždy panovala nezměrná láska a praktický křesťanský život. Kvůli této nezbytnosti jsme se ocitli ve velkém dvoře uprostřed města, ovšem v prostředí po všech stránkách špinavém. Drazí, jak pravdivě mi zní žalm 113! „Ze smetiště povyšuje chudého, aby jej posadil vedle knížat svého lidu“ (7s). CEI překládá „ze smetiště“. Septuaginta však cituje originál: „z hnojiště“. A to je právě můj případ! Kolikrát jsem si proto opakoval: „pamatuj na hnojiště z něhož pochází!“ Promiňte, mluvím o tom poprvé, ale dnes to bylo třeba.

Drazí děkujte Pánu spolu se mnou za tuto okolnost, která je zcela darem Božího milosrdenství. Navíc, poté co jsem dosáhl jistých cílů, nemohu zapomínat, že se blíží konečné vyúčtování, den onoho *iudicium districtum*, onoho „neúprosného soudu“, o němž Řehoř Veliký tak často a rád mluví. Taková je perspektiva „dnů, co přijdou“, o nichž se zřejmě zmiňuje i papežovo poselství; perspektiva, kterou rád nazírám ve světle pěkné poezie Federica Mistrala: „*Čas svinout plachty nadchází, když moře v šedi znavené tam dole už sní*“. Ano, je čas svinout plachty. Modlete se za mne.

EX TOTO CORDE

Na vaše dotazy odpovídá

Jeho Eminence Tomáš kardinál Špidlík SI

Eminence, v prosinci jste oslavil své 85. narozeniny v den, kdy celou Církví zní antifona „O Sapientia“. Napsal jste knihu „Sophiologie de S. Basile“ a mnoho dalších pojednání o moudrosti (pozn.: nedávno vyšla italsky knížka pohádek kardinála Špidlíka - Moudrá sova a její

příběhy). Co byste řekl o životní moudrosti dnes, kdy mnozí ztrácejí chuť žít?

Ve staré škole jsme čítávali nade dveřmi nápis: „Uč se, synu, moudrým býti.“ Příliš to na nás nezapůsobilo. Víc pozornosti vzbudilo vyprávění ze života sv. Cyrila, našeho národního patrona. Čteme tam: „Když bylo Konstantinovi (tak se totiž jmenoval sv. Cyril v mládí) sedm let, uviděl ve snu, jak vévoda shromáždil všechny dívky a přikázal mu, aby si jednu vybral.“ Jedna z nich byla nejhezčí. Zašel k ní a zeptal se jí, jak se jmenuje. Uslyšel odpověď: Sofia, Moudrost. Cyril se hned rozhodl: Tebe si vyberu.

Už před lety jsem navštívil v Soluni chrám Boží moudrosti, kde se dá to vyprávění dobře umístit. Ale tato svatyně je napodobením starší katedrály cařihradské, *Hagia Sophia*. Řecké slovo *sophia* překládáme od počátku jako moudrost. Ale ta má mnoho odstínů ve významu. V naší obecné mluvě mudřec je člověk nadaný, bystrého rozumu, který zná mnoho věcí. Je inteligent. Ale původní význam byl trochu jiný. Ve starořecké pezií o Odyseovi se vypravuje, že se námořníkům pokazila loď. Hledali tedy nějakého moudrého člověka, který by ji spravil. Mudřec byl tedy dovedný dělník. Takovým by byl dnes např. někdo, kdo by nám spravil počítač, když se zastavil.

I Písmo svaté předpokládá tento původní význam. Píše o moudrosti kniha *Příslaví* (8,22): „Hospodin mě vlastnil na počátku své cesty.“ Stvořil ji první, aby mu byla jakoby dělnicí, spolupracovnicí, stavitelkou celého viditelného světa. Semitské národy dovedly dobře ocenit toho, kdo dovede udělat svou práci chytře a důvtipně. *Kniha moudrosti* staví proti sobě mudrce a blázna. Jednomu se může svěřit každá práce, druhý všechno poplete a pokazí.

Naproti tomu měli staří Řekové stále víc a víc sklony intelektuální. Vážili si toho, kdo mnoho věcí ví a chápe smysl toho, co se ve světě děje, i když sám sedí a přemýšlí o samotě a rukama nepracuje. Takový nabude mnoho životních zkušeností nebo přečte mnoho učených knih. Kdy k tomu dojde? Dětem dali za úkol, aby nakreslily tři mudrce od východu, kteří se přišli poklonit narozenému Spasiteli. Dali jim nejrozmanitější oblek, ale v jedné věci se shodly. Všichni tři mudrci měli vousy. Byli to teď staří lidé. Trvalo to dlouho, než své vědomosti nabyli. Aby mohli studovat a přemýšlet, utíkali od jiných prací.

Sv. Pavel si dobře všiml, jak „Řekové hledají moudrost“ (1 *Kor* 1,22). Nijak vlídně je však proto neposuzuje. Do velké římské říše s velkou kulturní vzdělaností pronikli křesťané. Znamená to vítězství prostých neučených lidí a jejich zdravého životního názoru nad pyšnou moudrostí pohanů, kterou „Bůh zatratil“. Když se nějaký učený člověk chlubí před prostým, kolik věcí ví, snadno uslyší otázku: „A k čemu ti to vlastně je?“. I poznání totiž slouží k dobrému životu. Kdo všeho, co potká, dovede použít k dobrému, takový je opravdu moudrý, rozumí světu. Je tedy spokojený, šťastný. Jeden moderní myslitel říká, že mu věci okolo něho začínají zpívat radostnou písničku.

Kdo čte výklad sv. Bazila o stvoření světa v šesti dnech, jak to podává Bible, objeví tu stejnou touhu, jenže v daleko velkolepějších rozměrech, nezkrotnou chuť zachytit rytmus vesmíru, odposlouchat všechno, co roste v rostlinách, co se hýbe v živočiších, čím šumí moře a co křičí ve svědomí neutlumitelným voláním. Je to Boží moudrost, kterou Bůh všechno stvořil a zachovává. „Kdo mne najde, našel život a u Hospodina zalíbení“, čteme v knize *Příslaví* (8,35).

Zasnoubit se s Boží moudrostí, jak o tom čteme v životopise sv. Cyrila, je symbolický výraz, který se dá doplnit jiným, vzatým z evangelia: najít perlu, pro kterou člověk prodá všechno to, co měl, aby si ji koupil (*Mt* 13,46). Není to náhodou, že se mystické zasnuby sv. Cyrila staly charakteristickými pro jeho dědictví, že našly takový ohlas u slovanských myslitelů. Moderní mezi nimi si sami říkají sofiologové. Vyznačují se přáním zachytit jedním pohledem všechno, co vidíme a známe, tepnu života, který proudí od Boha na zemi

a ze země stoupá vzhůru. V. Solovjev ji viděl jako nebeskou bytost, ženské mateřské tváře: „Sestupuje v naši zemskou noc pravá věčná Paní, základ všeho bytí, neproměnná, výšku i hloubku v ní Boží moc spojila navždy v jedno.“

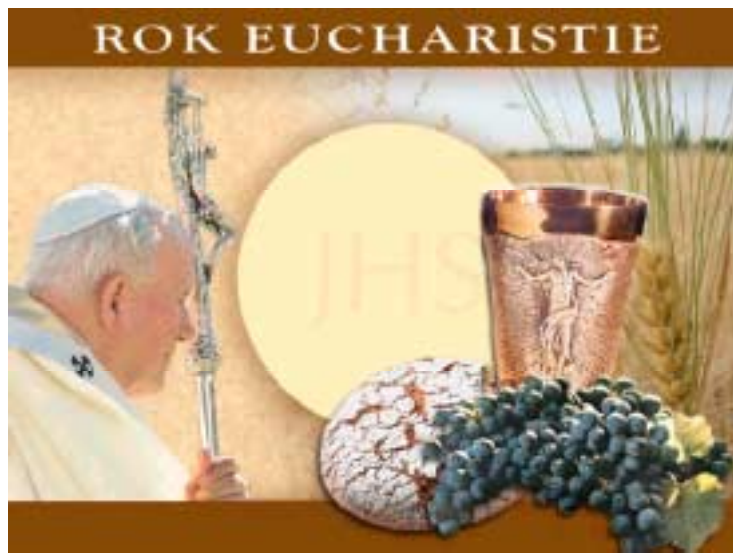
Já sám si přitom vzpomínám na svůj zážitek v cařihradském chrámu Boží moudrosti. Po dobytí města od Turků se stala svatyně mešitou, dnes je muzeum. Nejsou tam už staré malby, ale všichni obdivují harmonii linií celé stavby. Kromě toho čteme toto poučení v průvodci: Kdo se postaví do středu stavby, nevidí okna, jsou skryta za římsami; zdá se mu tedy, jakoby se strop vznášel nad stavbou k obloze. Zmocnil jsem se uprostřed tlupy turistů židle, posadil jsem se do středu chrámu a pokoušel jsem se zachytit ten dojem, o kterém se v průvodci píše. Ale nepodařilo se mi to. Měl jsem však dojem jiný: sedím uprostřed chrámu, nevidím okna a přesto je chrám plný světla. Je to jakoby světlo, které se rodí uvnitř budovy. To je jistě pravý smysl stavby. Chrám znamená svět, ale je plný Boží moudrosti, která je světlo k pochopení všeho.

Jak se to světlo jmenuje v našem životě? Je to světlo Ducha svatého, který vstoupil do našeho života při křtu. Náboženským poučením a dobrým životem je den ze dne intenzivnější. V jeho záři dostávají barvu a formu věci, které nás obklopují. Svět se nám stává krásným, je radostno žít. Kdo by tedy nechtěl být moudrým v tomto pravém slova smyslu? Nemusí být ani starý ani vousatý. I mladí, kteří to zažili, mají co říci světu, který by je chtěl odstrčit. Nedají se. Boží moudrost nejenom poučuje ale dává i sílu žít. Ať tedy žije život!

URBIS ET ORBIS DECRETUM

KTERÝM SE UDĚLUJE V „ROCE EUCHARISTIE“, DAR ODPUSTKŮ SPOJENÝ SE ZVLÁŠTNÍMI ÚKONY POCTY A UCTÍVÁNÍ NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁŘNÍ

Eucharistie - **MIRACULORUM MAXIMUM**, *největší ze zázraků* (srv. slavnost Těla a Krve Páně, Liturgie četby, 2. čtení) a nejvznešenější památka Vykoupení, jež vykonal náš Pán Ježíš Kristus svou smrtí, jakožto oběť a svátost utváří neporušitelným způsobem jednotu Boží Církve, silou nadpřirozené milosti je jí oporou, svlažuje jí nevýslovnou radostí a je nadpřirozenou pomocí, která živí zbožnost věřících a vede je k růstu, ba dokonce k plnosti jejich křesťanského

života. Vzhledem k tomu Svatý Otec Jan Pavel II., pohnut starostlivostí o Církev, s úmyslem rozvíjet veřejnou i soukromou úctu k Nejsvětější svátosti, v listu *Mane nobiscum Domine*, ze 7. října 2004 stanovil, že letošní rok bude v celé Církvi zván „Rokem Eucharistie“.

„Oby nigdy więcej, w żadnym zakątku ziemi nie powtórzyło się to, czego doświadczyli ludzie, których oplakujemy od sześćdziesięciu lat!“

ומצע ונלש הירוטסה תינבב ותוירחאל האירק מדא לכל מויה שמשל מיכירצ מילפא מיעוריא מתואש
הנש מישיש הז מיכבמ ונאש מישנו מירבג וסנתה ובש רבדה

/dopis Svatého Otce k 60. výročí osvobození Osvětimi, čtený v Auschwitz 27. 1. 2005/

**Už nikdy at' se nikde na zemi neopakuje to, co zakusili mužové a ženy,
které už šedesát let oplakáváme!**

„IPSE EST ENIM VITA TUA ET LONGITUDO DIERUM TUORUM“

POSELSTVÍ PAPEŽE JANA PAVLA II. K DOBĚ POSTNÍ 2005

Milovaní bratři a sestry,
Postní doba se nám každoročně
předkládá jako čas pro intenzivnější
modlitbu a pokání, otvírá srdce
k poslušnému přijetí Boží vůle. V ní
se nám rýsuje duchovní putování,
které nás připravuje na znovu prožití
velkého tajemství Kristovy smrti a
zmrtvýchvstání, především pozorněj-
ším nasloucháním Božímu slovu a
velkodušnější praxí umrtvování, díky
níž lze ve větší měrou pomáhat
potřebným bližním.

Milovaní bratři a sestry, letos bych rád předložil vaší pozornosti téma, které je více než
kdy jindy aktuální, a jež pěkně vyjadřují následující verše Deuteronomia: **„On je tvým
životem i délkou tvých dnů“** (Dt 30,20)...

**„Anche qui in ospedale in mezzo agli altri malati continuo a
servire la Chiesa e l'intera umanità“**/Jan Pavel II. před Anděl Páně, 6. února 2005/

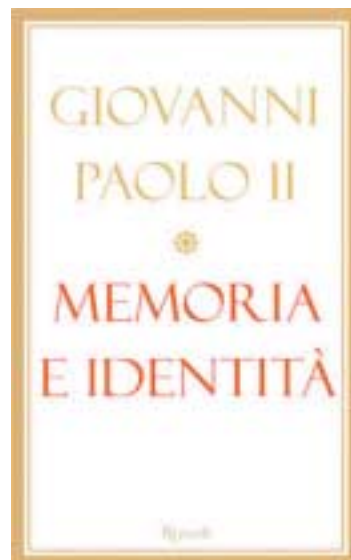
„Dnes se k vám obracím
z kliniky Agostino Gemelli,
kde se už několik dní nacházím
obklopen láskyplnou péčí
lékařů, zdravotních sester
a ošetrovatelského personálu,
jímž ze srdce děkuji.

***Také zde v nemocnici, mezi
ostatními nemocnými, k nimž
se upírá můj vroucí pohled,
nepřestávám sloužit Církvi
a celému světu.“***

PAMĚŤ A IDENTITA

VE STŘEDU 23. ÚNORA VYŠLA NOVÁ KNIHA JANA PAVLA II.

Stropní fresky Palazzo Colonna zobrazují scény velkých bojů. Podobně jako dějiny XX. století, ovládaného ideologiemi zla, o nichž mluví papež ve své knize Paměť a identita. Snad právě proto byl sál Galerie velký jako cvičiště a zářící malbami a štukami zvolen v úterý 22. února odpoledne k prezentaci nejnovějšího literárního úsilí Jana Pavla II., jež proběhla za hojně účasti novinářů, představitelů politického a kulturního života (kniha se objevila na pultech ve středu, 23. února v nákladu 330.000 výtisků; jsou připraveny i její překlady do čtrnácti jazyků: mezi nimi slovenština!).

POUTNÍ ZÁJEZD DO SUCHÉ LOZE O SLAVNOSTI SV. JOSEFA, 19. BŘEZNA 2005

VIA CRUCIS

V ŘÍMSKÉM KOLOSEU
O VELKÉM PÁTKU 2005

MEDITACE A MODLITBY

JOSEPH KARDINÁL RATZINGER

PREFEKT KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY

„O crux, ave spes unica!“

Milovaní bratři a sestry,
duchovně jsem s vámi v Koloseu, na
místě, které ve mně vzbuzuje tolik
vzpomínek a emocí.

Připojuji se k vám v tak hlubokém
zvolání: *"Adoramus te, Christe, et
benedicimus tibi, quia per sanctam
crucem tuam redemisti mundum"*. Ano,
klaníme se a dobrořečíme tajemství kříže
Božího Syna, neboť právě z této smrti
vytryskla lidstvu nová naděje.
Adorace kříže nás odkazuje na závazek,
kterého se nemůžeme zříci: poslání, jež
svatý Pavel vyjádřil slovy „*Já na svém
těle doplňuji, co zbývá do plné míry
Kristových útrap. Má z toho prospěch
jeho tělo, to je Církev*“ (Kol 1,2-4). Také
já obětuji svá utrpení, aby se uskutečnil
Boží plán a jeho slovo kráčelo uprostřed
národů. Jsem blízko těm, kdo jsou v této
chvíli zkoušeni utrpením. Za každého

z nich se modlím. V tento den památky
ukřižovaného Krista vzhlížím spolu s vámi
ke kříži a adoruji ho slovy liturgie: „*O
crux, ave spes unica!*“ Ave, ó Kříži, jediná
naděje, dej nám trpělivost a odvahu, světu
pak dej mír! S těmito pocity žehnám vám i
všem, kdo se této Křížové cesty účastní
prostřednictvím rozhlasu nebo televize.

(Poselství Jana Pavla II. Křížové cestě v římském Koloseu na Velký pátek, 25.3.2005 přednesené Mons. Sandrim)

*Mane nobiscum,
Domine!
In sollemnitatem Paschali
2005*

IOANNES PAULUS II

TESTAMENT JANA PAVLA II.

Závěť ze dne
6. 3. 1979
(a pozdější
dodatky)

„Totus Tuus
ego sum.

Ve jménu
Nejsvětější
Trojice. Amen.“
„Bděte, protože
neznáte den,
kdy Pán přijde“
(srv. Mt 24,42)
– tato slova mi

připomínají poslední povolání, k němuž dojde ve chvíli, kdy Pán bude chtít. Chci jej následovat a chci aby vše, co je součástí mého pozemského života, mě na tuto chvíli připravovalo. Nevím, kdy nastane, ale stejně jako všechno, i tuto chvíli vkládám do rukou Matky mého Mistra: Totus Tuus. Stejným mateřským rukám odporučím všechno i všechny, s nimiž mne spojil život a mé povolání. Těmto mateřským rukám zanechávám Církev, a také můj národ i celé lidstvo. Děkuji všem. Všechny prosím za odpuštění. Prosím také o modlitbu, aby se Boží milosrdenství ukázalo silnějším než má slabost a nehodnost. Během ecercicii jsem znovu pročetl závěť Svatého Otce Pavla VI. Tato četba mne přiměla napsat tento testament. Nezaneshávám po sobě žádné dědictví, o kterém by bylo třeba rozhodnout. Pokud jde o věci běžného použití, kterých jsem užíval, žádám, aby byly rozděleny jak se uzná za vhodné. Osobní poznámky ať jsou spáleny. Žádám, aby nad tímto bděl pater Stanislaw, kterému děkuji za spolupráci a tak vděčnou dlouholetou pomoc. Všechna další poděkování však chovám v srdci před samotným Bohem, neboť je těžké je vyjádřit. Pokud jde o můj pohřeb opakuji stejná nařízení, jaká dal Svatý Otec Pavel VI. (tady na okraji poznamenává: hrob v zemi, ne v sarkofágu, 13. 3. 92). O místě ať rozhodne kardinálské kolegium a krajané.

„Apud Dominum misericordia
et copiosa apud Eum redemptio“
(překl.: „U Hospodina je slitování,
hojné u něho je vykoupení“).

JAN PAWEL PP. II

Handwritten text in Polish, likely a transcription of the Pope's testament. The text is written in cursive and includes the title "Zawieść" and the date "6. 3. 1979". The content is a personal testament, expressing the Pope's faith, his relationship with the Holy Trinity, and his final wishes regarding the Church, his people, and his burial. It includes a reference to the death of Pope Paul VI. and a request for prayer. The text is signed "JAN PAWEL PP. II".

Četl jsem tedy záznam mé závěti z minulého roku, která byla rovněž učiněna během exercicii. Srovnával jsem ji s testamentem mého velkého Předchůdce a Otce Pavla VI., s oním vznešeným svědectvím o smrti křesťana a papeže – a znovu ve mně vyvstaly otázky, na něž odkazuje záznam ze 6. března 1979, který jsem připravil (spíše provizorně). Dnes bych k tomu rád dodal pouze to, že každý musí mít na zřeteli perspektivu smrti. A musí být připraven předstoupit před Pána a Soudce – a současně Vykupitele a Otce. Ani já tedy na to nepřestávám myslet a svěřuji tento rozhodující okamžik Matce Kristově a Matce Církve – Matce mé naděje. Doby, v nichž žijeme, jsou nevýslovně těžké a neklidné. I cesta Církve se stala obtížnou a napjatou, což je příznačnou zkouškou těchto časů – jak pro věřící, tak pro pastýře. V některých zemích (jako např. v té, o níž jsem četl během exercicii), se Církev nachází v období pronásledování, jež nejsou o nic menší než

byla ta v prvních staletích, ba dokonce je překonává mírou bezohlednosti a nenávisti. *Sanguis martyrurum – semen christianorum*. A kromě toho – tolik lidí nevinně umírá, i v této zemi, kde žijeme ...

Chci se znovu zcela odevzdat Pánově milosti. On sám rozhodne kdy a jak mám skončit svůj pozemský život a pastýřskou službu. V životě i ve smrti *Totus Tuus* skrze Neposkvrněnou. Už nyní přijímám tuto smrt a doufám, že mne pro poslední přechod, totiž (mou) Paschu, Kristus vybaví svou milostí. Doufám také, že ji učiní užitečnou i pro to

nejdůležitější čemu se snažím sloužit: pro spásu lidí, zachování lidské rodiny, a v ní všech lidí a národů (mezi nimi se také zvlášť obracím na mou pozemskou vlast), užitečnou pro lidi, které mi zvláštním způsobem svěřil, pro otázky Církve a slávu samého Boha.

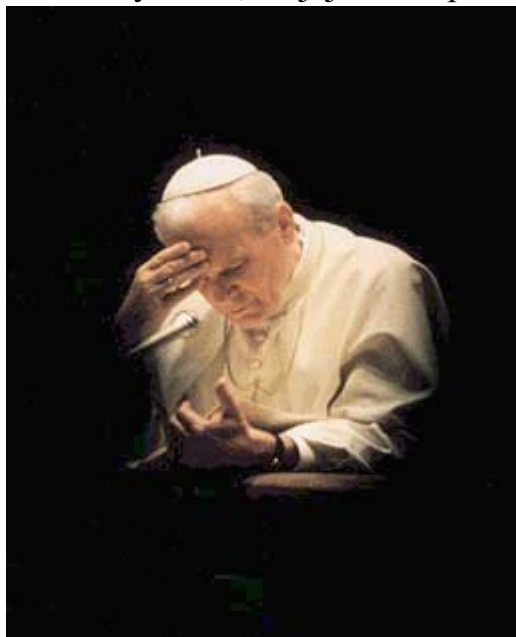
Nechci už nic přidávat k tomu, co jsem napsal před rokem – jen bych rád vyjádřil tuto ochotu a současně důvěru, k níž mě znovu disponovaly tyto exercicie.

Jan Pawel pp. II

5.III.1982

Během letošních duchovních cvičení jsem (vícekrát) četl text závěti z 6.III.1979. Navzdory tomu, že jej dosud považuji za provizorní (nikoli konečný), ponechávám ho v té

formě, jak existuje. Nic neměním (alespoň ne teď) ani nepřidávám, pokud jde o dispozice, které obsahuje. Atentát na můj život, 13.V.1981 jistým způsobem potvrdil přesnost slov napsaných během duchovních cvičení v roce 1980 (24.II.-1.III.). Tím hlouběji pociťuji, že jsem zcela v Božích Rukou – a stále zůstávám k dispozici svému Pánu, svěřuji se Jemu a jeho Neposkvrněné Matce (*Totus tuus*).

JAN PAWEL PP. II

5.III.1982

P.S.: V souvislosti s poslední větou mé závěti ze 6.III.1979 („O místě /totiž o místě pohřbu/ at' rozhodne kardinálské kolégium a krajané“) – upřesňuji, že mám

na mysli: krakovského metropolitu či Generální radu polského episkopátu – kardinálské kolégium pak žádám, aby – nakolik to bude možné – vyšli vstříc eventuálním žádostem výše uvedených.

1.III.1985 (během exercicií)

Ještě – pokud jde o výraz „kardinálské kolégium a krajané“: „kardinálské kolégium není vůbec povinno se v této záležitosti dotazovat krajanů, nicméně může tak učinit, bude-li to z jakéhokoli důvodu považovat za správné.

JP II

Duchovní cvičení jubilejního roku 2000
(12.-18.III.)

1. Když konkláve kardinálů zvolilo dne 16. října 1978 Jana Pavla II., polský primas mi řekl: „Úkolem nového papeže bude uvést Církev do Třetího milénia. Nevím, zda jeho slova opakuji přesně, ale aspoň takový byl smysl toho, co jsem tehdy slyšel. Pronesl je člověk, který vstoupil do dějin jako primas milénia. Velký primas. Byl jsem svědkem jeho poslání, Jeho naprosté důvěry. Jeho bojů: Jeho vítězství. „Jakmile dojde k vítězství, bude to vítězství skrze Marii“ – primas milénia rád opakoval tato slova svého předchůdce, kardinála Augusta Hlonda. Jistým způsobem jsem tak byl připraven k úkolu, který přede mnou vyvstal 16. října 1978. Ve chvíli, kdy tato slova píšu, už Jubilejní rok 2000 probíhá. V noci 24. prosince 1999 byla symbolicky otevřena Brána

Velkého Jubilea v bazilice svatého Petra, následně u svatého Jana v Lateráně, na Nový rok pak u Santa Maria Maggiore, a dne 19. ledna Brána baziliky svatého Pavla „za hradbami“. Tato poslední událost se mi pro svůj ekumenický ráz obzvlášť vryla do paměti.

2. Jak tak Jubilejní rok 2000 kráčí kupředu, den ze dne se za námi zavírá dvacáté století a otvírá se jedenadvacáté. Podle záměrů Prozřetelnosti mi bylo dáno prožít těžké století, které se stává minulostí, a nyní, v roce, kdy léta mého života dosahují osmdesátky („*octogesima adveniens*“), je třeba se ptát, zda-li nenastal čas opakovat s biblickým Simeonem: „*Nunc dimittis*“. Dne 13. května 1981, v den atentátu na papeže během generální audience na náměstí Svatého Petra, mne Boží Prozřetelnost

zázračným způsobem zachránila před smrtí. Ten, který je jediným Pánem života a smrti, On sám mi prodloužil život. Jistým způsobem mi ho znovu daroval. Od tohoto okamžiku ještě více patří Jemu. Doufám, že mi pomůže, abych poznal dokdy mám pokračovat v této službě, k níž mne povolal dne 16. října 1978. Prosím ho, aby mě odvolal, kdy On sám bude chtít. „Ať žijeme nebo umíráme, patříme Pánu ... jsme Pána“ (srv. *Řím* 14,8). Doufám také, že pokud mi bude dáno vykonávat Petrovu službu v Církvi, Boží milosrdenství mi k této službě dá nezbytné síly.

3. Jako každoročně jsem o duchovních cvičeních četl svou závěť ze 6.III.1979. I nadále stojím za tím, co je v ní obsaženo. To, co tehdy, a také během následujících duchovních cvičení bylo přidáno, odráží všeobecně obtížnou a napjatou situaci, která poznamenala osmdesátá léta. Od listopadu 1989 se tato situace změnila. Poslední desetiletí tak bylo zbaveno předchozích napětí. To ovšem neznamená, že by sebou nepřineslo nové problémy a obtíže. Zvláště pak budiž vzdána chvála Boží prozřetelnosti za to, že období takzvané „studené války“ skončilo bez násilného jaderného konfliktu, jehož hrozba doléhala na svět v předchozím období.

4. Stojíc na prahu třetího milénia „*in medio Ecclesiae*“ (uprostřed Církve), chci znovu vyslovit vděčnost Duchu Svatému za velký dar II. vatikánského koncilu, vůči němuž se spolu s celou Církví – a především s celým episkopátem – cítím být dlužníkem. Jsem přesvědčen, že ještě dlouho bude novým generacím dáno čerpat z bohatství, které nám dal tento koncil XX. století. Jako biskup, který se koncilu účastnil od prvního do posledního dne, bych rád svěřil toto velké dědictví všem těm, kdo jsou a v budoucnosti budou povoláni, aby jej uskutečňovali. Sám za sebe děkuji věčnému Pastýři, který mi dopřál sloužit této velké věci během všech let mého pontifikátu. „*In medio Ecclesiae*“... mi bylo dáno zakoušet bratrské společenství episkopátu. jako kněz krakowské arcidiecéze jsem poznal, čím je bratrské společenství kněžstva – Koncil otevřel novou dimenzi této zkušenosti.

5. Kolik lidí bych měl vypočítat! Většinu z nich pravděpodobně Pán Bůh povolal k sobě – a pokud jde o ty, co jsou dosud na této zemi, ať je slova této závěti připomenou, všechny a všude, kdekoli se nacházejí.

V průběhu více než dvaceti let, co konám Petrovu službu „*in medio Ecclesiae*“, zažil jsem ochotnou a jako nikdy plodnou spolupráci tolika kardinálů, arcibiskupů a biskupů, tolika kněží, mnoha zasvěcených osob – Bratří a Sester – a konečně tolika laiků v prostředí

kúrie, Vikariátu římské diecéze, stejně jako i za hranicemi těchto prostředí. Jak při vděčné vzpomínce neobejmout všechny episkopáty světa, s nimiž jsem se setkal v postupných návštěvách *“ad limina Apostolorum”*! Jak rovněž nevzpomenout tolik nekatolických křesťanských bratrů! Římského rabína a tak četné představitele nekřesťanských náboženství! A kolik to bylo představitelů světa kultury, vědy, politiky, sdělovacích prostředků!

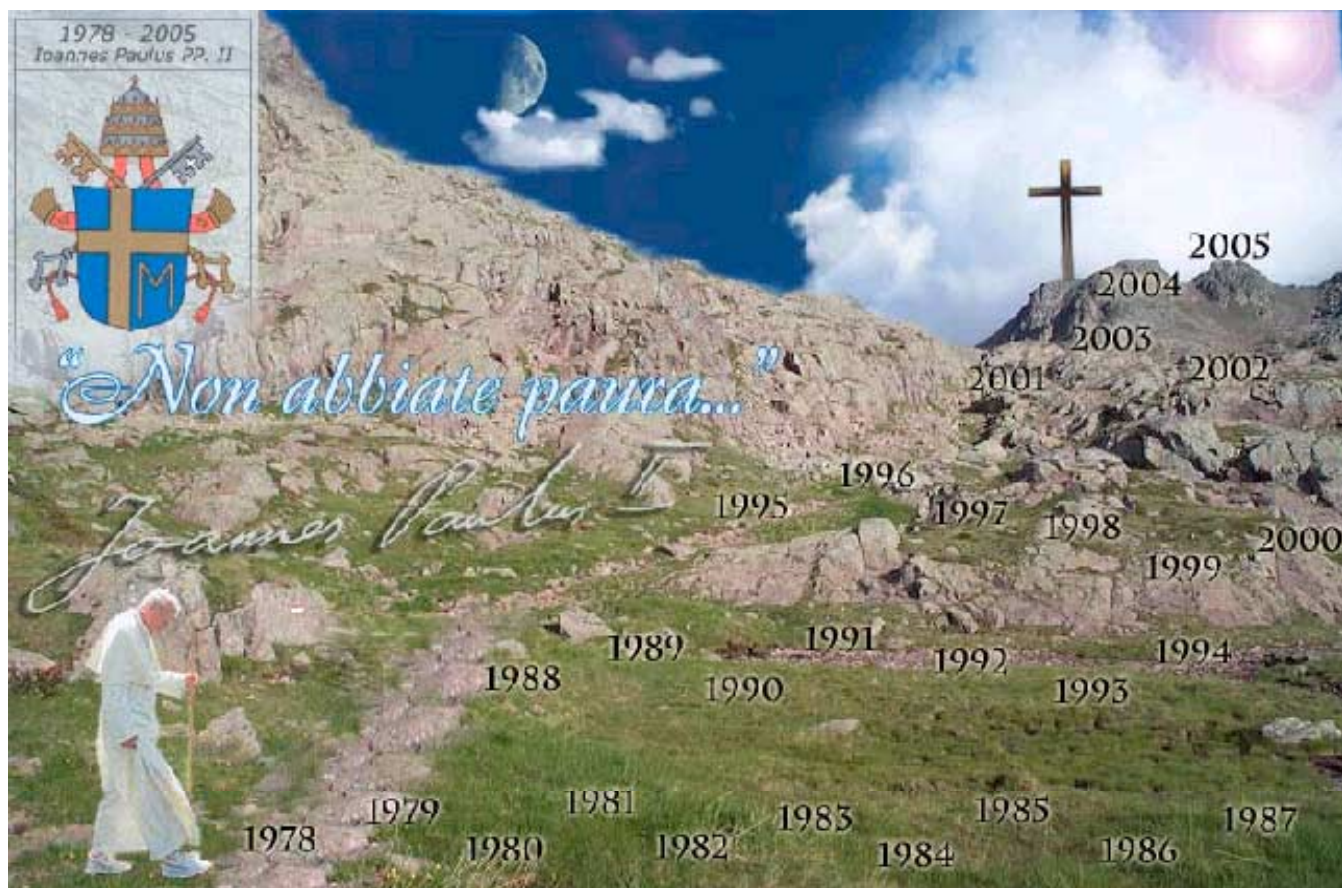
6. Čím více se blíží konec mého pozemského života, vracím se v paměti na začátek, k mým rodičům, bratrovi, sestře (kterou jsem nepoznal, protože zemřela než jsem se narodil), k Wadowické farnosti, kde jsem byl pokřtěn, k tomuto místu mého mládí, mých vrstevníků, kamarádek a kamarádů ze základní školy, gymnázia, univerzity až do dob okupace, kdy jsem pracoval jako dělník, a následně k farnosti v Niegowici, a ke krakowské farnosti svatého Floriána, k pastoraaci vysokoškoláků, k prostředí ... ke všem prostředím ... v Krakově i Římě ... k osobám, které mi Pán zvláštním způsobem svěřil.

Všem bych chtěl říct jedině: „Bůh vám odplat“.

“In manus Tuas, Domine, commendo spiritum meum” (Do tvých rukou, Pane, svěřuji svého ducha)

A.D. 17.III.2000

REQUIEM ZA PAPEŽE JANA PAVLA II.

PUSTIMĚŘ – CHRÁM SV. BENEDIKTA – 5. DUBNA 2005

*Pane Bože,
vyslyš modlitbu nás – dětí,
když tě prosíme za Jana
Pavla II. Vždyť nás miloval
jako Otec a v dopise,
který nám poslal se modlil,
„ať o betlémské noci děti
všech kontinentů hledí s vírou
na novorozené Děťátko
a prožívají velkou radost
vánoc. Ať ve svých jazycích
chválí jméno Páně a jako
chvalozpěv, vystupující z celé
země, se druží ke zpěvu
andělů, poslu Boží slávy
nad betlémskou jeskyní:
„Sláva na výsostech Bohu
a na zemi pokoj lidem, v nichž
má zalíbení“.*

*- vyslyš modlitbu nás –
mladých, které Jan Pavel II.
tolik miloval. Už ve své první
promluvě v roce 1978 řekl:
„Vy jste naděje Církve
a světa. Vy jste mou nadějí“.
Byl nám živou přítomností
tvého Syna, o něm nám
říkal: Kristus je jediným*

*přítelem, který nezkłame, na něj se vždy můžete spolehnout. Papež mladých, papež
světových dnů mládeže, papež, co ve chvíli, kdy umíral, myslel na nás mladé, když šeptal:
„Celý život jsem chodil za nimi já. Dnes přišli oni za mnou. Poděkujte jim“.*

*- přijmi upřímnou vděčnost nás mužů za papeže Jana Pavla II. Silou své víry a odvahy
inspiroval ty nejmocnější, kteří dnes v modlitbě vyjadřují svou „vděčnost Bohu že poslal
světu takového muže, který se stal římským biskupem a hrdinou našich časů i všech dob“.*

*- se slzami vroucí modlitby přijmi naši vděčnost za papeže, který ukázal na jedinečnou
důstojnost a povolání ženy, na vznešenost mateřství a úctu k životu,
jehož evangelium hlásal.*

*- přijmi modlitby nás, kteří prožíváme čas stáří a nemoci. Děkujeme ti za papeže,
který neskřýval svou nemoc a svůj kříž, za papeže, který jej nosíval uličkami Kolosea,
aby nakonec vyznal se svatým Pavlem: Já na mém těle doplňuji, co zbývá do plné míry
Kristova utrpení“. Jeho kříž ať je požehnáním našich dnů.*

LITURGICKÉ TEXTY SLAVNOSTI MATKY BOŽÍ PANNY MARIE

1. ČTENÍ – NUM 6,22-27

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Řekni Árónovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje! Budou vzývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám.“

ŽALM 67

Bože, buď milostiv a žehnej nám, – ukaž nám svou jasnou tvář, – kéž se pozná na zemi, jak jednáš, – kéž poznají všechny národy, jak zachraňuješ.

Nechť se lidé radují a jásají, – že soudíš národy spravedlivě – a lidi na zemi řídíš.

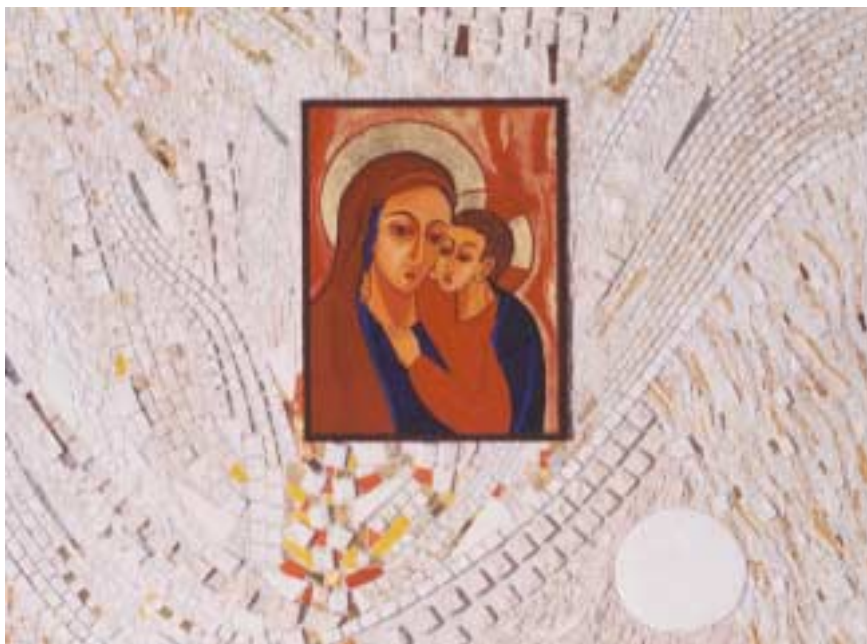
Ať tě, Bože, velebí národy, – ať tě velebí kdekterý národ! – Kéž nám Bůh žehná, – ať ho ctí všechny končiny země!

2. ČTENÍ – GAL 4,4-7

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

EVANGELIUM - LK 2,16-21

Pastýři spěchali do Betléma a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než byl počat v mateřském lůně.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 1. – 8. ledna 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 1. ledna 2006	SLAVNOST MATKY BOŽÍ PANNY MARIE SVĚTOVÝ DEN MÍRU PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za dar zdraví, Boží ochranu a požehnání pro farnost i obec
		DRYSICE 9.30	za +Boženu KLUDÁKOVOU, manžela a rodinu
		PODIVICE 11.00	za Boží ochranu, pomoc a požehnání pro celou rodinu
PONDĚLÍ 2. ledna	SV. BAZIL VELIKÝ A SV. ŘEHOŘ NAZIÁNSKÝ, B.,U.C.	PUSTIMĚŘ 17.00	za +Františka BENÍČKA, manželku a celou + rodinu
ÚTERÝ 3. ledna	NEJSVĚTĚJŠÍHO JMÉNA JEŽÍŠ	PODIVICE 8.00	za + rodiče MLČÁKOVY a zemřelé děti
STŘEDA 4. ledna	STŘEDA PO OKTÁVU NAROZENÍ PÁNĚ	DRYSICE 17.00	za dar zdraví a Boží požehnání pro celou rodinu
ČTVRTEK 5. ledna	ČTVRTEK PO OKTÁVU NAROZENÍ PÁNĚ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Františku ŠUSTKOVOU, manžela a duše v očistci
PÁTEK 6. ledna	PÁTEK PO OKTÁVU NAROZENÍ PÁNĚ PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	DRYSICE 8.00	za živou a +rod. NAVLÁ- ČILOVU a BENÍČKOVU
		PUSTIMĚŘ 17.00	za + rodiče KUPKOVY a GREPLOVY
SOBOTA 7. ledna	SV. RAJMUND Z PEÑAFORTU, KNĚZ		
NEDĚLE 8. ledna	SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jaroslava KOUTNÉHO a duše v očistci
		DRYSICE 9.30	za + Vojtěcha a Josefa BRAN- ČÍKOVY a dvojce rodiče
		PODIVICE 11.00	na poděkování Pánu Bohu s prosbou za dar zdraví

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC PROSINEC 2005

1. Aby úsilí o plnou jednotu křesťanů přispívalo k usmíření a míru mezi národy.
2. Aby křesťané dokázali přijímat vysídlence s úctou a láskou a poznávali v nich Boží obraz.
3. Aby lidé projevovali solidaritu s těmi, které postihly přírodní katastrofy, a poznali, že pravá radost ze života není ve vlastnění, ale v umění dávat.

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. ročník, týdeník farností PUSTIMĚŘ, RYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božimu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.

FARNÍ INFORMÁTOR

SLAVNOST MATKY BOŽÍ PANNY MARIE– 1. LEDNA 2006

BOŽE, BUĎ MILOSTIV A ŽEHNEJ NÁM.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, na prahu nového roku, obraťme se k Pánu, v jehož rukou je všečen čas, a s důvěrou prosme:

L: PANE, ŽEHNEJ SVÉMU LIDU.

- Za Svatého Otce Benedikta XVI., aby mu Pán dějin dával sílu být živým svědkem Krista, který svým životem lásky a služby a svou smrtí pro nás a pro naši spásu, zlomil moc zla a provází svou Církev, aby dokázala zlo světa přemáhat dobrem.
- Za ty, kdo vychovávají budoucí generaci, aby zodpovědně hledali pravdu, a tak dokázali předávat skutečné hodnoty, které jsou přítomné v každé oblasti poznání i v historickém a kulturním dědictví lidstva.
- Za děti, které se letos narodí a za rodiny, ve kterých budou vyrůstat, aby je provázela mocná ochrana Panny Marie.
- Za křesťany, aby se nasloucháním evangeliu, učili budovat mír na pravdě každodenní existence, inspirované přikázáním lásky.
- Za to, abychom svou modlitbou, upřímnou snahou o odpuštění a spravedlností života už nyní připravovali nastolení toužebně očekávaného míru, který je darem Božím.
- Za naši farnost, aby s Matkou Boží, Pannou Marií kráčela vstříc Kristu Pánu.
- Za věrné zemřelé, ať mají účast na slávě tvého věčného království.

K: Otče, ty jsi věčným počátkem našich pomíjivých dní. Vyslyš naše prosby, vzdal od nás všechno zlo a utvrzuj nás v dobrém; osvobod' nás od výčitek minulosti i od strachu z věcí budoucích. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.